PROLETARIUSZE WSZYSTKICH KRAJÓW ŁĄCZCIE SIĘ!

GŁOS ROBOTNICZY

ORGAN KW I KŁ POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

NR 201 — ROK VIII | ŁÓDŹ, PIĄTEK, 22 SIERPNIA 1952 ROKU | CENA 10 GR.

Projekt KC WKP(b)

Statut Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego

podajemy na str. 2

Historyczne uchwały KC WKP(b) otwierają przed narodami ZSRR nowe wspaniałe perspektywy dalszego marszu do komunizmu

Między Wołgą a Uralem rozpoczęto budowę kanału stalingradzkiego

MOSKWA (PAP). — Agencja TASS podaje, że między Wołgą a Uralem rozpoczęto budowę głównego kanału stalingradzkiego systemu hydroenergetycznego. Kanał ten nawodni miliony hektarów ziemi. Na trasie kanału pracują potężne koparki kroczące i inne maszyny zastępujące pracę wielu tysięcy ludzi.

Nowa budowla urzeczywistni odwieczne marzenia narodu kazachskiego o przekształceniu pustyń zachodniego Kazachstanu w żyzne ziemie. Na terytorium Kazachstanu znajdować się będzie 9 wielkich kanałów nawadniających, które pobierać będą wodę z kanału stalingradzkiego.

Ostaranne przygotowanie siewów jesiennych

Narada w Prezydium Woj. Rady Narodowej

Wczoraj w Wydziale Rolnictwa i Leśnictwa Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej odbyła się narada, w sprawie przygotowań do tegorocznej kampanii siewnej z udziałem przedstawicieli CRS, Centrali Nasiennej, PGR, POM itp.

W wygłoszonym referacie, kierownik Wydziału, tow. Antoni Swiętek, podkreślił, że w walce o dalszy wzrost produkcji rolnej należy szczególnie starannie przygotować i przeprowadzić tegoroczną akcję siewów jesiennych, od tego bowiem zależne jest wykonanie planu gospodarczego w rolnictwie na rok 1953.

Aby kampania siewów jesiennych przebiegła sprawnie i szybko, należy przede wszystkim starannie i terminowo przeprowadzić orki przedsiewne; siewu dokonać w glebie odleżałej ziarnem kwalifikowanym, popularyzować sąsiedzką wymianę zbóż oraz wykorzystać wszystkie siewniki.

W oparciu o wytyczne uchwały Prezydium Rządu z dnia 9. VII. br., dotyczącej m in. zmiany obsiewu w naszym województwie, uprawa pszenicy zwiększona zostanie o 13 proc., jęczmienia ozimego o 144 proc. i rzepaku ozimego o 148 proc. Dla uzyskania dobrych wyników w uprawie pszenicy, jęczmienia i rzepaku państwo przeznacza nawozy sztuczne, pomoc w maszynach rolniczych itp.

Przed radami narodowymi, organizacjami masowymi, państwową służbą rolną, Centralą Nasienną, GS-ami i PZGS-ami stoi zadanie przygotowania sprawnego rozprowadzenia zbóż siewnych.

Po referacie wywiązała się dyskusja, w której dyskutanci zwrócili uwagę na przygotowanie spółdzielni produkcyjnych do siewu jesiennego.

Ludzie radzieccy z entuzjazmem witają decyzję zwołania XIX Zjazdu Partii

MOSKWA (PAP). — Z ogromnym entuzjazmem masy pracujące Związku Radzieckiego powitały uchwałę Komitetu Centralnego WKP(b) o zwołaniu kolejnego, XIX Zjazdu Partii. Wiadomość o uchwale KC WKP(b) wywołała wielką falę aktywności politycznej i wytwórczej radzieckich mas pracujących.

W zakładach przemysłowych, urzędach, instytutach naukowych i kołchozach odbywają się zebrania, na których ludzie pracy zaznajamiają się z dokumentami KC WKP(b) — dyrektywami XIX Zjazdu Partii w sprawie piątego pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951 — 1955 oraz ze zmianami w statucie WKP(b).

Załogi wielu zakładów przemysłowych Moskwy, Leningradu, Donbasu, Kijowa, Mińska, Baku i innych miast zaciągnęły warty stachanowskie dla uczczenia zbliżającego się Zjazdu, podejmując nowe zobowiązania socjalistyczne.

W artykule wstępnym pt. „Pod sztandarem partii Lenina — Stalina do zwycięstwa komunizmu!" dziennik „Prawda" podkreśla, że naród radziecki z ogromnym entuzjazmem powitał uchwałę KC WKP(b) o zwołaniu XIX Zjazdu Partii. Opublikowane w prasie — projekt dyrektyw XIX Zjazdu Partii w sprawie pięcioletniego planu rozwoju ZSRR oraz projekt zmian w statucie partii — pisze „Prawda" — otwierają przed naszą partią, przed radzieckim narodem wspaniałe perspektywy dalszego marszu do komunizmu. Piąty plan pięcioletni oznacza nowy potężny rozwój gospodarki narodowej ZSRR i zapewnia dalszy poważny wzrost dobrobytu materialnego i poziomu kulturalnego narodu.

Dziennik przypomina, że podczas gdy w Związku Radzieckim prowadzone jest zakrojone na gigantyczną skalę pokojowe budownictwo i nieustannie wzrasta dobrobyt mas ludowych, w krajach kapitału odbywa się szaleńczy wyścig zbrojeń, ogranicza się produkcję dla potrzeb cywilnych, wzrasta bezrobocie, miliony ludzi pracy cierpią nędzę i głód.

Naród radziecki, pochłonięty pokojową, twórczą pracą — pisze dalej dziennik — pomyślnie rozwiązuje zadania budownictwa komunistycznego. Rozwiązuje się z inicjatywy towarzysza Stalina budownictwo gigantycznych obiektów hydrotechnicznych na Wołdze i Dnieprze, na Donie i Amu-Darii oznacza nowy etap w rozwoju sił produkcyjnych Związku Radzieckiego. Oddano już do użytku Wołżańsko - Doński Kanał Żeglowny im. Lenina — pierwsza wielka budowla komunizmu.

W zakończeniu artykułu wstępnego „Prawda" pisze: Do swego XIX Zjazdu partia komunistyczna kroczy zwarta i zespolona wokół Komitetu Centralnego, wokół wielkiego Wodza i Nauczyciela całej postępowej ludzkości — towarzysza Stalina.

Anton Jugow wicepremierem rządu bułgarskiego

SOFIA (PAP). — Prezydium Zgromadzenia Narodowego Bułgarskiej Republiki Ludowej mianowało dotychczasowego ministra Przemysłu Ciężkiego — Antona Jugowa zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów.

Chłopi Kolonii Zborów wykonali roczny plan sprzedaży zboża

W szlachetnym współzawodnictwie o przedterminowe zakończenie skupu zboża w pow. łaskim duży sukces odnieśli chłopi gromady Kolonia Zborów, w gminie Widawa. W dniu wczorajszym z dumą zameldowali oni, jako pierwsi w pow. łaskim, o wykonaniu rocznego planu skupu zboża.

Walka o przedterminowe zakończenie skupu zboża rozpoczęła się w Kolonii Zborów w ostatnich dniach lipca. Przystąpiono do młocki maszynami i cepami, aby nie dać się wyprzedzić innym gromadom. Do wytężonych wysiłków w akcji omłotowej chłopów z Kolonii Zborów zagrzewali: sołtys tej gromady — Jan Kraszewski, przewodniczący Prezydium GRN — Zenon Zimowski oraz delegat gminny CUS — Józef Górczyński.

1.100 TON ZBOŻA PONAD DZIENNY PLAN

W dniu 19 bm. pracujące chłopstwo województwa łódzkiego dostarczyło do punktów skupu przeszło 1.100 ton zboża ponad plan, przewidziany na ten dzień.

W dniu tym najlepsze wyniki w skupie osiągnęły powiaty: piotrkowski, łowicki i wieluński, które wykonały dzienny plan w granicach od 204,6 proc. do 257,3 proc.

W realizacji sierpniowego planu skupu zboża prowadzą powiaty: łaski, piotrkowski i wieluński, które do 19 bm. uzyskały ponad 70 proc. wykonania sierpniowego planu (najlepszy wynik osiągnął powiat łaski — 78,3 proc.).

Napad chuliganów na wystawę radziecką w Teheranie

MOSKWA (PAP). — Agencja TASS donosi z Teheranu: W dniu 13 sierpnia br. banda chuliganów dokonała napadu na lokal wystawy Wszechzwiązkowego Towarzystwa Łączności Kulturalnej z Zagranicą (WOKS) w Teheranie.

18 sierpnia br. charge d'affaires ZSRR w Iranie A. A. Troszczenkow udał się do ministra spraw zagranicznych Iranu, Nawwaba i złożył mu oświadczenie, w którym stwierdza m. in.:

Na polecenie Ministerstwa Spraw Zagranicznych ZSRR, ambasada zwraca uwagę Ministerstwa Spraw Zagranicznych Iranu na te prowokacyjne wybryki rozbestwionych chuliganów i domaga się, żeby władze irańskie przeprowadziły dokładne śledztwo i surowo ukarały winowajców oraz poczyniły odpowiednie kroki, aby nie dopuścić do powtórzenia się podobnych wypadków.

Józef Stalin przyjął premiera Czou En-lai'a

MOSKWA (PAP). — Agencja TASS donosi, że w dniu 20 sierpnia przewodniczący Rady Ministrów ZSRR, Józef Stalin, przyjął premiera Państwowej Rady Administracyjnej Chińskiej Republiki Ludowej Czou En-laia.

Na przyjęciu obecni byli: zastępca premiera Państwowej Rady Administracyjnej Czen Jun, wiceprzewodniczący komisji finansowo-gospodarczej Państwowej Rady Administracyjnej Li Fu-czun, ambasador Chińskiej Republiki Ludowej w Związku Radzieckim Czan Wen-tian, zastępca szefa sztabu generalnego Ludowo-Rewolucyjnej Rady Wojennej Su Jui i sekretarz polityczny Ministerstwa Spraw Zagranicznych Chińskiej Republiki Ludowej Szi Czje.

Na przyjęciu obecni byli także: zastępca przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR W. Mołotow, minister Spraw Zagranicznych ZSRR, A. Wyszyński i członek kolegium Ministerstwa Spraw Zagranicznych ZSRR N. Fedorenko.

Apel CRZZ do związkowców pomagających w sprzęcie zboża

WARSZAWA (PAP). — Centralna Rada Związków Zawodowych wystosowała następujący apel:

Do członków zw. zaw. zatrudnionych w okresie od 17 do 24 sierpnia przy pracach żniwnych w PGR w ramach pomocy społecznej.

Centralna Rada Związków Zawodowych, uwzględniając inicjatywę związkowców, którzy, uczestnicząc w III i IV turnusie 7-dniowej akcji pomocy społecznej dla PGR, wyrazili chęć przedłużenia pracy o dalsze 7 dni, apeluje do wszystkich towarzyszy, pracujących obecnie w PGR, aby w zrozumieniu potrzeb, jakie wynikły wskutek niesprzyjających warunków atmosferycznych, przedłużyli swój pobyt o dalsze 7 dni, a tym samym przyczynili się do zabezpieczenia zbioru plonów.

Centralna Rada Związków Zawodowych jest przekonana, że aktyw związkowy, który w pełni docenia znaczenie akcji żniwno-omłotowej, włączy się w cenną inicjatywę tych towarzyszy i dopomoże do zakończenia żniw w PGR.

Nowy podsekretarz stanu w Ministerstwie Przemysłu Maszynowego

WARSZAWA (PAP). — Prezydent RP mianował Zdzisława Kopczyńskiego podsekretarzem stanu w Ministerstwie Przemysłu Maszynowego.

Działacze francuskiego i belgijskiego ruchu obrońców pokoju zwiedzili Łódź i Kombinat Piotrkowski

Wczoraj przybyła do Łodzi 25-osobowa delegacja przedstawicieli ruchu obrońców pokoju z Francji i Belgii.

O godz. 10.30 na Dworcu Kaliskim drogich gości witali w imieniu społeczeństwa łódzkiego: rektor prof. dr Bierzanek oraz przedstawiciele partii i organizacji masowych.

Francuscy i belgijscy działacze ruchu obrońców pokoju po przyjeździe na Dworzec Kaliski.

Wśród delegatów belgijskich znajduje się Izabella Blum — członek sekretariatu Światowej Rady Pokoju, a na czele 14-osobowej delegacji francuskiej stoi prof. Etienne Patte, dziekan wydziału nauk ścisłych Uniwersytetu w Poitiers.

Zagraniczni goście po zwiedzeniu naszego miasta udali się autokarem do Piotrkowa.

Nadzwyczaj serdecznie przyjmowała delegację załoga Piotrkowskich Zakładów Przemysłu Bawełnianego. Szczere słowa zapewniające, że cały naród polski w pełni solidaryzuje się z obrońcami pokoju z Francji i Belgii oraz całego świata w walce przeciwko podżegaczom wojennym, wypowiedział przy powitaniu delegacji przedstawiciel Zakładowego Komitetu Obrońców Pokoju — T. Pieniążek.

W imieniu całej załogi przodujące prządki: N. Zubrzycka, W. Nieckiewicz, M. Las i S. Siudlińska wręczyły gościom wiązanki kwiatów.

Ze wzruszeniem widzimy jak wszędzie naród polski gorąco wita obrońców pokoju, ale możemy wam powiedzieć, że równie mocno pragnie pokoju cały lud Francji. Coraz bardziej jednoczymy się w walce o wolną Francję i codziennie odnosimy w niej sukcesy — powiedział m. in. prof. Patte.

Po powitaniu, goście zapoznali się z nowoczesnymi urządzeniami w kombinacie oraz z warunkami pracy robotników.

Następnie w świetlicy zakładu odbyło się spotkanie gości z przedstawicielami załogi. Długo toczyły się rozmowy na temat historii powstania kombinatu, osiągnięć produkcyjnych zakładu, opieki nad robotnikami i pracy organizacji związkowej.

W godzinach wieczornych po powrocie do Łodzi goście spotkali się z młodzieżą w Domu Akademickim przy ul. Bystrzyckiej.

28 bm. IX sesja Rady Narodowej m. Łodzi

W czwartek, 28 sierpnia, o godz. 17, w gmachu przy ul. Wólczańskiej 171, odbędzie się IX sesja Rady Narodowej m. Łodzi.

Porządek obrad przewiduje m. in. sprawozdanie z działalności Miejskiego Zarządu Przedsiębiorstw Remontowo-Budowlanych i Robót Specjalnych, ze szczególnym uwzględnieniem remontów domów mieszkalnych.

Wyjazd delegacji rządowej do Bukaresztu

WARSZAWA (PAP). — W dniu 21 bm. odleciała z Warszawy do Bukaresztu delegacja rządu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w osobach ministra Oświaty Witolda Jarosińskiego, generała brygady Ostapa Stecy i przodownika pracy — górnika Franciszka Korbela. Delegacja udała się na zaproszenie rządu Rumuńskiej Republiki Ludowej na uroczystości święta narodowego VIII rocznicy wyzwolenia Rumunii, przypadającej w dniu 23 bm.

Paryska Izba Oskarżeń odrzuciła wniosek władz greckich

PARYŻ (PAP). — Izba Oskarżeń paryskiego sądu apelacyjnego rozpatrzyła sprawę dwóch antyfaszystowskich emigrantów greckich, adwokata G. Trikalinosa i studentki F. Lazarou, których wydania domagały się od rządu francuskiego greckie władze monarcho-faszystowskie.

Izba Oskarżeń odrzuciła żądanie władz greckich i nakazała zwolnienie Trikalinosa i Lazarou z więzienia.

Zgon Schumachera

BERLIN (PAP). — Agencja ADN donosi, że 20 sierpnia wieczorem zmarł w Bonn, w wieku 56 lat, przewodniczący Socjaldemokratycznej Partii Niemiec (SPD) — Kurt Schumacher.

Mordercy Stefana Martyki staną przed sądem

WARSZAWA (PAP).— Władze bezpieczeństwa publicznego ujęły sprawców ohydnego mordu dokonanego w dniu 9 września 1951 r. na osobie wybitnego artysty, aktora i znanego komentatora radiowego, Stefana Martyki.

Ujęci bandyci, którzy oprócz dokonania tego mordu mają na sumieniu szereg napadów rabunkowych, kradzieży i innych zbrodniczych czynów, byli powiązani w swej działalności z czynnikami obcymi.

Zbrodniarze ci: Cieślak Ryszard, Śliwiński Lech, Kowalczuk Tadeusz i Pietrkiewicz Bogusław staną wkrótce przed sądem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Zjazd przodującej siły ludzkości

Z uczuciem wzruszenia przyjmują setki milionów ludzi na całym świecie doniosłą uchwałę Plenum Komitetu Centralnego WKP(b) o zwołaniu XIX Zjazdu WKP(b).

Oczy całej postępowej ludzkości, walczącej o pokój, demokrację i socjalizm zwrócone są w stronę Związku Radzieckiego, który zapoczątkował nową erę w dziejach ludzkości; od 35 lat przoduje całemu światu w walce o wyzwolenie człowieka z wyzysku kapitalistycznego, w walce o dobrobyt ludzkości, postęp i pokój na świecie. Oczy całego świata, całej postępowej ludzkości zwrócone są ku zahartowanej w bojach bohaterskiej partii bolszewików, która pod przewodem genialnego Wodza Józefa Stalina zwycięsko buduje komunizm.

35 lat mija od chwili gdy przewodniczka wszystkich robotniczych i komunistycznych partii — WKP(b) poprowadziła narody carskiej Rosji do zwycięstwa Rewolucji Październikowej, co oznaczało „gruntowny przełom w historii ludzkości, gruntowny przełom w losach dziejowych kapitalizmu światowego, gruntowny przełom w ruchu wyzwoleńczym proletariatu światowego, gruntowny przełom w sposobach walki i formach organizacji, w życiu codziennym i tradycjach, w kulturze i ideologii mas wyzyskiwanych całego świata" (Stalin).

Wbrew wysiłkom całego obozu imperialistycznego, wbrew blokadzie i interwencji, poprzez uporczywą walkę klasową, walkę z dywersją, sabotażem i szpiegostwem, rozgramiając zbrodnicze hordy hitlerowskie — poprowadziła partia Lenina — Stalina bohaterski naród radziecki do ugruntowania nowej ery w dziejach ludzkości — ery człowieka wyzwolonego z pęt kapitalizmu i budującego na nowym etapie swego historycznego rozwoju, wyższą fazę społeczeństwa socjalistycznego — komunizm.

Każdy Zjazd WKP(b) stanowił doniosłe, historyczne wydarzenie. Wytyczał nowe drogi rozwoju pierwszego socjalistycznego państwa na świecie — Związku Radzieckiego. Uczył masy pracujące świata jak walczyć o wyzwolenie z jarzma ucisku i jak zwycięsko budować ustrój wolności. Dodawał otuchy komunistom i ludziom postępu na wszystkich kontynentach wskazując im wielką perspektywę, wielkie osiągnięcia jakie mogą mieć narody, kiedy tylko lud weźmie władzę w swoje ręce. Wzbogacał dorobek teoretyczny zwycięskiej ideologii marksizmu-leninizmu i był drogowskazem dla całej postępowej ludzkości.

Każdy zjazd WKP(b) po zwycięstwie Października pokazywał jak wielkie są osiągnięcia budownictwa socjalistycznego na każdym przebytym etapie i wytyczał dalszą niezawodną i zwycięską drogę.

Pierwszy powojenny Zjazd partii bolszewików obradować będzie jakże w innych warunkach historycznych, niż poprzednie Zjazdy. Po rozgromieniu najpotężniejszych machin militarnych imperializmu — Niemiec i Japonii — zmienił się radykalnie układ sił na świecie. Związek Radziecki jest dziś najsilniejszym mocarstwem świata i przewodzi potężnemu obozowi demokracji i socjalizmu, skupiającemu 800 milionów ludzi od Łaby do Szanghaju i setkom milionów ludzi w krajach kapitalistycznych, półkolonialnych i kolonialnych. Stał się natchnieniem i nadzieją całej postępowej ludzkości, walczącej o pokój, demokrację i socjalizm.

Wszystko to Związek Radziecki osiągnął pod przewodem wielkiej partii Lenina — Stalina, która zbudowawszy ustrój socjalistyczny, ustrój wolny od wyzysku człowieka przez człowieka — stawia dziś jako naczelne zadanie sprawę budowy komunistycznego społeczeństwa drogą stopniowego przechodzenia od socjalizmu do komunizmu.

Dziś dla każdego uczciwego człowieka, dla każdego patrioty kochającego swój kraj, widoczna jest olbrzymia przewaga ustroju socjalistycznego nad kapitalistycznym.

W chwili, gdy rozdzierane sprzecznościami imperialistycznymi kraje kapitalistyczne z USA na czele w swej niepohamowanej żądzy zysków i panowania nad światem prą do wojny, zniszczeń i straszliwej niedoli, jaką ona niesie — kraj zwycięskiego socjalizmu zajęty jest twórczą pokojową pracą, tworzeniem wspaniałych wartości materialnych, kulturalnych, naukowych, realizując najśmielsze marzenia ludzkości, poskramiając przyrodę i zaprzęgając ją w służbę ludzkości. Programem tej twórczej pracy na najbliższy okres — jest ogłoszony projekt nowej, piątej Pięciolatki.

Spójrzmy na cyfry projektu dyrektyw w sprawie piątej Pięciolatki. Poznajmy i zapamiętajmy wymowę cyfr, które są ilustracją inwestycji życiodajnych. Porównajmy je z inwestycjami śmiercionośnymi — budżetem Stanów Zjednoczonych, który przewiduje w sposób pośredni i bezpośredni 80 procent na zbrojenia i propagandę wojenną, budżetem Anglii, asygnującym połowę wydatków na ten zbrodniczy cel, Francji, której wydatki wojskowe sięgają astronomicznej sumy 1.400 miliardów franków, przynosząc masom pracującym dalszy wyzysk i nędzę.

Cyfry piątej Pięciolatki oznaczają dalszy wspaniały rozwój wszystkich gałęzi gospodarki narodowej ZSRR, wzrost dobrobytu, ochrony zdrowia i kulturalnego poziomu narodu.

Przyrost poziomu produkcji przemysłowej w ciągu Pięciolatki przewidziany został w przybliżeniu na 70 procent przy przeciętnym rocznym tempie wzrostu całej globalnej produkcji przemysłowej w przybliżeniu o 12 procent.

Państwowe nakłady inwestycyjne w przemyśle w latach 1951-1955 zwiększone będą w przybliżeniu dwukrotnie w porównaniu z poprzednią Pięciolatką. Przemysł radziecki, który pod względem zaopatrzenia technicznego zajmuje pierwsze miejsce na świecie otrzyma dalszy najnowocześniejszy sprzęt. Zwiększona zostanie produkcja przemysłu budowy maszyn i obróbki metali w ciągu 5-lecia w przybliżeniu dwukrotnie. Nastąpi dalszy rozwój postępu technicznego, uruchomienie coraz nowocześniejszych maszyn i urządzeń, dalsza mechanizacja ciężkich robót pracochłonnych. Przewidziana jest poważna rozbudowa elektrowni dla zaspokojenia rosnących potrzeb gospodarki narodowej i ludności w energię elektryczną. Moc elektrowni wzrośnie w przybliżeniu dwukrotnie, a elektrowni wodnych — trzykrotnie. Po uruchomieniu już pierwszej budowli komunizmu — kanału Wołga-Don, oddana zostanie do eksploatacji druga potężna budowla — elektrownia Kujbyszewska, rozpoczną się prace przy budowie nowych wielkich elektrowni i wykorzystaniu zasobów energetycznych rzeki Angary.

W ciągu piątej Pięciolatki nastąpi dalszy rozwój rolnictwa radzieckiego, które zwiększy globalnie zbiory zbóż o 40 — 50 procent, produkcję hodowlaną mięsa i słoniny o 80 — 90 procent itd. Rolnictwo radzieckie — najbardziej zmechanizowane rolnictwo świata — zwiększy w ciągu Pięciolatki moc taboru traktorowego w przybliżeniu o 50 procent, obszar nawadnianych gruntów o 30 — 35 procent.

Troską o zaspokojenie wzrastających potrzeb ludności, świadczących o wzroście dobrobytu, podyktowana jest dalsza rozbudowa wielkiej ilości przedsiębiorstw przemysłu lekkiego i spożywczego, którego produkcja wzrośnie co najmniej o 70 procent.

Jakże wymowne są cyfry, świadczące o projekcie budowy nowych domów mieszkalnych o łącznej powierzchni 105 milionów metrów kwadratowych, rozbudowie szpitali, domów położniczych, sanatoriów, nowych szkół, wyższych uczelni, instytutów naukowych, jakże wymowne jest przejście na powszechne średnie (dziesięcioletnia szkoła) wykształcenie w większych miastach i ośrodkach przemysłowych i przygotowanie warunków dla przejścia w następnej Pięciolatce na powszechne średnie wykształcenie w pozostałych miastach i we wsiach.

Wraz z nieustannym rozwojem produkcji socjalistycznej i podnoszeniem wydajności pracy zwiększony zostanie dochód narodowy co najmniej o 60 procent i w związku z tym zapewniony zostaje dalszy wzrost dochodów robotników i urzędników oraz dochodów chłopów.

Zjazd rozpatrzy także sprawę tak doniosłą dla wszystkich partii komunistycznych i robotniczych, jak zmiany w statucie WKP(b) wypływające z zadań nowego etapu — etapu budowy komunizmu.

Zagadnienia, które staną na Zjeździe — to program budownictwa pokojowego, rozkwitu Związku Radzieckiego i troski o człowieka, realizowanej konsekwentnie przez wielką partię Lenina — Stalina. Program, którego realizacja będzie sprzyjała dalszemu utrwaleniu i rozszerzaniu współpracy ekonomicznej między Związkiem Radzieckim a krajami demokracji ludowej — współpracy będącej dźwignią naszych osiągnięć w budownictwie socjalizmu.

Realizacja tego wielkiego planu przyczyni się do jeszcze większej i wciąż rosnącej przewagi obozu pokoju i socjalizmu nad obozem niosącym wojnę i zniszczenie, będzie potężnym czynnikiem krzyżującym plany imperialistycznych podżegaczy wojennych.

Doświadczenie WKP(b) świadczy, że tylko partia klasy robotniczej, organizująca sojusz klasy robotniczej z pracującym chłopstwem, podstawę jedności narodu wyzwolonego z pęt kapitalizmu — tylko partia nowego typu, korzystająca z bogatych, historycznych doświadczeń partii Lenina — Stalina może skupić do wspólnej pracy wszystkie zdrowe siły narodu dla wielkich zadań budownictwa socjalizmu i unicestwienia wyzysku człowieka przez człowieka.

Partia nasza, która opiera swoją działalność na niezwyciężonej idei marksizmu - leninizmu, która czerpiąc z historycznych doświadczeń i nauk WKP(b) wykuwa szczęście i przyszłość narodu, z wielką uwagą śledzić będzie za przebiegiem obrad XIX Zjazdu Wszechzwiązkowej Komunistycznej Partii (bolszewików). W dniach obrad Zjazdu naród polski, który dzięki Związkowi Radzieckiemu, bohaterskiej partii bolszewików i osobiście towarzyszowi Stalinowi wkroczył na drogę budownictwa socjalizmu, drogę rozwoju swych sił ekonomicznych i kulturalnych, drogę dobrobytu, umocni jeszcze bardziej więzy braterstwa i jedności ideowej, które go łączą z naszym wielkim sojusznikiem — potężnym krajem zwycięskiego socjalizmu.

Zjazd ten, jego wielki ładunek ideowy będzie potężnym bodźcem również dla naszej partii i dla narodu polskiego w jego walce o pełne zwycięstwo socjalizmu, w walce o utrwalenie pokoju, we wspólnej walce, której przewodzi Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego.

(„TRYBUNA LUDU")

Projekt statutu Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego

MOSKWA (PAP.) Na łamach dziennika „Prawda" z 20 bm. ukazał się projekt statutu Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, uchwalony na ostatnim Plenum KC WKP(b) dla przedstawienia XIX Zjazdowi WKP(b), zwołanemu na dzień 5 października br.

Oto jego tekst w przekładzie polskim:

Projekt KC WKP(b)

Tekst zmienionego statutu partii

(Czwarty punkt porządku dziennego Zjazdu)

Statut

Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego

I. Partia.

Członkowie partii, ich obowiązki i prawa

1 Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego jest dobrowolnym bojowym związkiem ludzi jednej myśli — komunistów, zorganizowanym spośród klasy robotniczej, pracujących chłopów i pracującej inteligencji.

Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego, zorganizowawszy sojusz klasy robotniczej i chłopstwa pracującego, doprowadziła w wyniku Rewolucji Październikowej 1917 roku do obalenia władzy kapitalistów i obszarników, do zorganizowania dyktatury proletariatu, do likwidacji kapitalizmu, do zniesienia wyzysku człowieka przez człowieka i zapewniła zbudowanie społeczeństwa socjalistycznego.

Obecnie główne zadania Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego polegają na tym, aby zbudować społeczeństwo komunistyczne w drodze stopniowego przechodzenia od socjalizmu do komunizmu, podnosić nieustannie materialny i kulturalny poziom społeczeństwa, wychowywać członków społeczeństwa w duchu internacjonalizmu i ustanowienia braterskiej więzi z masami pracującymi wszystkich krajów, ze wszech miar umacniać aktywną obronę ojczyzny radzieckiej przed agresywnymi działaniami jej wrogów.

2 Członkiem Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego może być każdy pracujący, nie wyzyskujący cudzej pracy obywatel Związku Radzieckiego, który uznaje program i statut partii, aktywnie przyczynia się do ich realizacji, pracuje w jednej z organizacji partii i wykonuje wszystkie uchwały partii.

Członek partii opłaca ustalone składki członkowskie.

3 Członek partii jest obowiązany:

a) ze wszech miar strzec jedności partii jako głównego warunku siły i potęgi partii;

b) być aktywnym bojownikiem o wykonanie uchwał partii. Nie wystarcza, aby członek partii jedynie zgadzał się z uchwałami partyjnymi, członek partii obowiązany jest walczyć o wcielenie tych uchwał w życie. Bierny i formalny stosunek komunistów do uchwał partii osłabia zdolność bojową partii i dlatego nie da się pogodzić z pozostawaniem w jej szeregach;

c) być wzorem w pracy, opanowywać technikę swego zawodu, podnosząc nieustannie swe kwalifikacje produkcyjne, zawodowe;

d) codziennie umacniać więź z masami, we właściwym czasie reagować na pragnienia i potrzeby ludzi pracy, wyjaśniać bezpartyjnym masom sens polityki i uchwał partii, pamiętając, że siła i niezwyciężoność naszej partii polega na jej organicznej i nierozerwalnej więzi z narodem;

e) pracować nad podniesieniem poziomu swego uświadomienia, nad opanowaniem podstaw marksizmu — leninizmu;

f) przestrzegać dyscypliny partyjnej i państwowej, obowiązującej w równym stopniu wszystkich członków partii. W partii nie może być dwóch dyscyplin — jednej dla kierowników, drugiej dla szeregowych. Partia ma jedną dyscyplinę, jedno prawo dla wszystkich komunistów, niezależnie od zasług i zajmowanych przez nich stanowisk. Naruszenie dyscypliny partyjnej i państwowej jest wielkim złem, przynoszącym szkodę partii i dlatego nie da się pogodzić z pozostawaniem w jej szeregach;

g) rozwijać samokrytykę i krytykę od dołu, ujawniać niedociągnięcia w pracy i walczyć o ich usunięcie, walczyć przeciwko pokazowej pomyślności i upajaniu się sukcesami w pracy. Tłumienie krytyki jest wielkim złem. Ten, kto tłumi krytykę, zastępuje ją efekciarstwem i chełpliwością, nie może znajdować się w szeregach partii;

h) komunikować kierowniczym organom partyjnym aż do Komitetu Centralnego partii o niedociągnięciach w pracy bez względu na osobę. Członkowi partii nie wolno ukrywać złego stanu rzeczy, zamykać oczu na niewłaściwe postępowanie, przynoszące szkodę interesom partii i państwa. Ten, kto przeszkadza członkowi partii w wykonywaniu tego obowiązku, powinien ponieść surową karę, jako winny naruszenia woli partii;

i) być szczerym i uczciwym wobec partii, nie dopuszczać do zatajania i wypaczania prawdy. Nieszczerość komunisty wobec partii i oszukiwanie partii jest najcięższym złem i nie da się pogodzić z pozostawaniem w szeregach partii;

j) przestrzegać tajemnicy partyjnej i państwowej, wykazywać czujność polityczną, pomnąc, że czujność komunistów niezbędna jest na każdym odcinku i w każdej sytuacji. Rozgłaszanie tajemnicy partyjnej i państwowej jest przestępstwem wobec partii i nie da się pogodzić z pozostawaniem w jej szeregach;

k) na każdym stanowisku, powierzonym przez partię, nieugięcie realizować wskazania partii o właściwym doborze kadr według ich kwalifikacji politycznych i fachowych. Naruszenie tych wskazań, dobór pracowników na podstawie kumoterstwa, sympatii osobistej lub ziomkostwa i pokrewieństwa nie da się pogodzić z pozostawaniem w partii.

4 Członek partii ma prawo:

a) brać udział w swobodnym i rzeczowym omawianiu na zebraniach partyjnych lub w prasie partyjnej zagadnień polityki partyjnej;

b) krytykować na partyjnych zebraniach każdego działacza partyjnego;

c) wybierać i być wybieranym do władz partyjnych;

d) żądać swego osobistego udziału we wszystkich wypadkach, kiedy zapada uchwała, dotycząca jego działalności lub postępowania;

e) zwracać się z każdą sprawą i oświadczeniem do każdej instancji partyjnej aż do KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego.

5 Przyjmowanie w poczet członków partii odbywa się wyłącznie w trybie indywidualnym. Nowi członkowie przyjmowani są spośród kandydatów, którzy przebyli ustanowiony okres kandydowania. W poczet członków partii przyjmowani są uświadomieni, aktywni i oddani sprawie komunizmu robotnicy, chłopi i inteligenci.

Do partii przyjmuje się osoby, które ukończyły 18 lat.

Tryb przyjmowania kandydatów w poczet członków partii:

a) Wstępujący w poczet członków partii przedkładają opinie polecające trzech członków partii o co najmniej trzyletnim stażu partyjnym i którzy znają ich co najmniej rok ze wspólnej pracy.

Uwaga pierwsza. Przy przyjmowaniu do partii członków WLKSM, opinia polecająca komitetu rejonowego WLKSM równoważna jest opinii polecającej jednego członka partii.

Uwaga druga. Członkowie i zastępcy członków KC *Komunistycznej Partii Związku* Radzieckiego powstrzymują się od wydawania opinii polecających.

b) Sprawę przyjęcia do partii rozpatruje i rozstrzyga ogólne zebranie podstawowej organizacji partyjnej, której uchwała staje się prawomocną po zatwierdzeniu przez komitet rejonowy, w miastach zaś, w których nie istnieje podział na dzielnice — komitet miejski partii.

Przy omawianiu sprawy przyjęcia do partii obecność opiniodawców nie jest obowiązkowa.

c) Młodzież w wieku do lat 20 włącznie przyjmowana jest do partii wyłącznie z szeregów WLKSM.

d) Byli członkowie innych partii przyjmowani są w poczet członków partii na podstawie opinii, polecających pięciu członków partii: trzech o dziesięcioletnim stażu partyjnym i dwóch o przedrewolucyjnym stażu — wyłącznie przez podstawową organizację partyjną, z obowiązkowym zatwierdzeniem przez KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego.

6 Opiniodawcy ponoszą odpowiedzialność za rzetelność wydawanych przez nich opinii polecających.

7 Staż partyjny kandydatów przyjmowanych w poczet członków partii liczy się od dnia powzięcia przez ogólne zebranie właściwej podstawowej organizacji partyjnej uchwały o przyjęciu danego towarzysza w poczet członków partii.

8 Każdy członek jednej organizacji partyjnej w razie przeniesienia się na teren działalności innej organizacji jest zaliczany przez tę ostatnią organizację w poczet jej członków.

Uwaga. Przenoszenie się członków partii z jednej organizacji do drugiej odbywa się zgodnie z regułami, ustalonymi przez KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego.

9 Członkowie partii i kandydaci, którzy bez uzasadnionych przyczyn w ciągu trzech miesięcy nie wpłacili składek członkowskich., automatycznie przestają być członkami partii, podstawowa organizacja partyjna podejmuje w tej sprawie odpowiednią uchwałę, podlegającą zatwierdzeniu przez rejonowy lub miejski komitet partyjny.

10 O wydaleniu komunisty z partii decyduje ogólne zebranie tej podstawowej organizacji partyjnej, do której wydalany należy; uchwałę w tej sprawie zatwierdza rejonowy lub miejski komitet partii. Uchwała komitetu rejonowego lub miejskiego w sprawie wydalenia z partii staje się prawomocna jedynie w tym wypadku, jeśli zostaje zatwierdzona przez komitet obwodowy partii, komitet krajowy lub KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej.

Do chwili zatwierdzenia przez komitet obwodowy, krajowy lub KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej uchwały w sprawie wydalenia z partii. członek partii zachowuje legitymację partyjną i ma prawo uczestniczyć w zamkniętych zebraniach partyjnych.

11 Podstawowa organizacja partyjna *nie może* podejmować uchwały w sprawie wydalenia z partii komunisty, jeśli jest on członkiem KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej, komitetu krajowego, obwodowego, okręgowego, miejskiego lub rejonowego.

O wydaleniu członka KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej, komitetu krajowego, obwodowego, okręgowego, miejskiego lub rejonowego ze składu komitetu partyjnego lub z szeregów partii decyduje plenum właściwego komitetu, jeśli większością dwóch trzecich głosów uzna to za konieczne;

12 o wydaleniu członka KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego ze składu KC lub z szeregów partii — zjazd partii lub w okresie między zjazdami — Plenum KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego większością dwóch trzecich głosów członków Plenum KC. Na miejsce wydalonego z KC automatycznie wchodzi zastępca członka KC, w trybie ustalonym przez zjazd partii przy wyborach zastępców członków KC.

13 W wypadkach, gdy członek partii popełnił wykroczenie, podlegające karze sądowej, zostaje on wydalony z partii, przy czym o wykroczeniu zawiadamia się władze administracyjne i sądowe.

14 Przy rozstrzyganiu sprawy wydalenia z partii należy zapewnić maksimum ostrożności i braterskiej troskliwości oraz wnikliwe rozpatrzenie słuszności zarzutów stawianych członkowi partii.

W wypadkach drobnych wykroczeń należy stosować środki wychowania i oddziaływania partyjnego (upomnienie, nagana itd.), nie zaś wydalenie z partii, które jest najwyższym wymiarem kary partyjnej.

W wypadkach niezbędnych organizacja partyjna może zastosować, jako karę partyjną przeniesienie członka partii w poczet kandydatów na okres do jednego roku.

15 Odwołania wydalonych z partii oraz uchwały organizacji partyjnych w sprawie wydalenia z partii winny być rozpatrywane przez właściwe władze partyjne nie później niż w ciągu 20 dni od chwili ich złożenia.

II. Kandydaci na członków partii

16 Wszystkie osoby pragnące wstąpić do partii odbywają okres kandydowania, niezbędny po to, by kandydat zapoznał się z programem, statutem, taktyką partii oraz, aby organizacja partyjna miała możność sprawdzenia walorów osobistych kandydata.

17 Tryb przyjmowania w poczet kandydatów (przyjmowanie indywidualne, przedkładanie opinii polecających i ich sprawdzanie, uchwała podstawowej organizacji o przyjęciu oraz zatwierdzenie tej uchwały) jest zupełnie taki sam, jak tryb przyjmowania w poczet członków partii.

18 Okres kandydowania ustala się na jeden rok. Organizacja partyjna obowiązana jest pomagać kandydatom w przygotowaniu się do wstąpienia w poczet członków partii. Po upływie okresu kandydowania organizacja partyjna powinna rozpatrzyć sprawę kandydata na zebraniu partyjnym. Jeśli kandydat na członka partii nie zdołał wykazać swych walorów z przyczyn, które organizacja partyjna uzna za usprawiedliwione, podstawowa organizacja partyjna może przedłużyć mu okres kandydowania na okres nie dłuższy niż jeden rok. W wypadkach zaś, gdy w okresie kandydowania okazało się, że kandydat ze względu na swe cechy osobiste nie zasługuje na przyjęcie w poczet członków partii, organizacja partyjna podejmuje uchwałę o wydaleniu go z szeregów kandydatów partii.

19 Kandydaci na członków partii biorą udział w zebraniach tej organizacji, do której należą, z prawem głosu doradczego.

20 Kandydaci na członków partii wpłacają zwykłe składki członkowskie do kasy odnośnego komitetu partyjnego.

III. Struktura partii.

Demokracja wewnątrzpartyjna

21 Zasadą przewodnią organizacyjnej struktury partii jest centralizm demokratyczny, który oznacza:

a) obieralność wszystkich kierowniczych organów partii od najniższych do najwyższych;

b) periodyczne składanie sprawozdań przez organa partyjne swym organizacjom partyjnym;

c) surową dyscyplinę partyjną i podporządkowywanie się mniejszości — większości;

d) bezwzględną moc obowiązującą uchwał organów wyższych dla organów niższych.

22 Struktura partii opiera się na zasadzie terytorialno - produkcyjnej: *organizacja partyjna obsługująca* jakikolwiek rejon uważana jest za nadrzędną w stosunku do wszystkich organizacji partyjnych obsługujących część danego rejonu, albo organizacja partyjna obsługująca całą dziedzinę działalności uważana jest za nadrzędną w stosunku do wszystkich organizacji partyjnych, obsługujących część danej dziedziny działalności.

23 Wszystkie organizacje partyjne są autonomiczne w decydowaniu o sprawach lokalnych, o ile decyzje te nie są sprzeczne z uchwałami partii.

24 Najwyższym organem kierowniczym każdej organizacji partyjnej jest zebranie ogólne (dla organizacji podstawowych), konferencja (na przykład dla organizacji rejonowych, obwodowych), zjazd (dla Komunistycznych Partii Republik Związkowych, dla Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego).

25 Zebranie ogólne, konferencja lub zjazd wybierają egzekutywę lub komitet, które są ich organem wykonawczym i kierują całą bieżącą pracą organizacji.

26 Podczas wyborów władz partyjnych wzbronione jest głosowanie na *listę. Głosowanie należy przeprowadzać* na poszczególne kandydatury, przy czym wszyscy członkowie partii mają zagwarantowane nieograniczone prawo kwestionowania kandydatów i krytykowania ich. Wybory przeprowadza się w drodze zamkniętego (tajnego) głosowania na kandydatów.

27 W miastach i ośrodkach rejonowych w celu omówienia ważniejszych uchwał partii i rządu zwołuje się aktywy miejskich i rejonowych organizacji partyjnych, przy czym aktywy te winny być zwoływane nie dla parady i formalno - uroczystego aprobowania tych uchwał, lecz w celu rzeczywistego ich omówienia.

28 Swobodne i rzeczowe omawianie zagadnień polityki partyjnej w poszczególnych organizacjach lub w partii jako całości jest niezaprzeczalnym prawem każdego członka partii, wypływającym z demokracji wewnątrzpartyjnej. Jedynie na podstawie demokracji wewnątrzpartyjnej może być rozwinięta bolszewicka samokrytyka i umocniona dyscyplina partyjna, która powinna być *świadoma, a nie mechaniczna.*

Ale szeroka dyskusja, zwła*szcza dyskusja w skali wszech*związkowej, w kwestiach polityki partyjnej, winna być zorganizowana tak, ażeby nie mogła doprowadzić do prób znikomej mniejszości narzucenia swej woli większości partii lub do prób utworzenia ugrupowań frakcyjnych, łamiących jedność partii, do prób wywołania rozłamu, mogących podważyć siłę i trwałość ustroju socjalistycznego.

Szeroka dyskusja w skali wszechzwiązkowej może być uznana za konieczną jedynie w tym wypadku:

a) jeśli konieczność tę uznaje przynajmniej kilka terenowych organizacji partyjnych na szczeblu obwodowym lub republikańskim;

b) jeśli w łonie KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego nie ma dostatecznie zdecydowanej większości w najważniejszych kwestiach polityki partyjnej;

c) jeśli pomimo istnienia zdecydowanej większości w KC, która stoi na określonym stanowisku, Komitet Centralny uważa jednak *za konieczne sprawdzenie słuszności swej polityki w drodze przedyskutowania jej w partii.*

Jedynie spełnienie tych warunków może zabezpieczyć partię przed nadużywaniem demokracji wewnątrzpartyjnej przez elementy antypartyjne, jedynie w tych warunkach można liczyć na to, że demokracja wewnątrzpartyjna wyjdzie na korzyść sprawie i nie zostanie wykorzystana na szkodę partii i klasy robotniczej.

IV. Naczelne władze partii

29 Najwyższą władzą Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego jest zjazd partii. Zjazdy zwyczajne zwołuje się przynajmniej raz na cztery lata, zjazdy nadzwyczajne zwołuje Komitet Centralny partii z własnej inicjatywy lub na żądanie co najmniej 1/3 ogólnej liczby członków, którzy byli reprezentowani na ostatnim zjeździe partyjnym. Zwołanie zjazdu partyjnego i porządek dzienny ogłasza się na co najmniej półtora miesiąca przed zjazdem. Zjazdy nadzwyczajne zwołuje się w terminie dwumiesięcznym.

Zjazd uważa się za prawomocny, jeśli reprezentowana jest na nim co najmniej połowa wszystkich członków partii, którzy byli reprezentowani na ostatnim zjeździe zwyczajnym.

Normy przedstawicielstwa na zjeździe partii ustala Komitet Centralny.

30 W razie niezwołania przez Komitet Centralny partii zjazdu nadzwyczajnego we wskazanym w punkcie 29 terminie, organizacje, które zażądały zwołania zjazdu nadzwyczajnego, mają prawo stworzyć komitet organizacyjny, któremu przysługują uprawnienia Komitetu Centralnego partii w zakresie zwołania zjazdu nadzwyczajnego.

31 Zjazd:

a) wysłuchuje i zatwierdza sprawozdania Komitetu Centralnego partii, Centralnej Komisji Rewizyjnej i innych organizacji centralnych;

b) dokonuje rewizji i zmian w programie i w statucie partii;

c) wytycza linię taktyczną partii w podstawowych kwestiach polityki bieżącej;

d) wybiera Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego i Centralną Komisję Rewizyjną.

32 Komitet Centralny partii i Centralna Komisja Rewizyjna wybierane są w składzie ustalanym przez zjazd. W wypadku zdekompletowania Komitetu Centralnego skład jego uzupełnia się wybranymi przez zjazd zastępcami.

33 Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego odbywa co najmniej jedno posiedzenie plenarne na sześć miesięcy. Zastępcy członków KC obecni są na posiedzeniach plenarnych Komitetu Centralnego z prawem głosu doradczego.

34 Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego tworzy: dla kierowania pracą KC w okresie między posiedzeniami plenarnymi — prezydium, dla kierowania pracą bieżącą, głównie w dziedzinie organizowania kontroli wykonania uchwał partii i doboru kadr — sekretariat.

35 Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego tworzy przy KC Komitet Kontroli Partyjnej.

Komitet Kontroli Partyjnej przy KC partii:

a) kontroluje przestrzeganie dyscypliny partyjnej przez członków i kandydatów na członków partii, pociąga do odpowiedzialności komunistów, winnych naruszenia programu i statutu partii, dyscypliny partyjnej i państwowej, oraz winnych naruszenia moralności partyjnej (oszukiwanie partii, nieuczciwość i nieszczerość wobec partii, oszczerstwo, biurokratyzm, niemoralny tryb życia itd);

b) rozpatruje odwołania od uchwał KC Komunistycznych Partii Republik Związkowych, krajowych i obwodowych komitetów partii w sprawie wydalenia z partii i kar partyjnych;

c) w republikach, krajach i obwodach ma swych pełnomocników, niezależnych od terenowych władz partyjnych.

36 Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego w okresie między zjazdami kieruje całą działalnością partii, reprezentuje partię w stosunkach z innymi partiami, organizacjami i instytucjami, organizuje różne instytucje partii i kieruje ich działalnością, mianuje redakcje centralnych organów prasowych, pracujących pod jego kontrolą, i zatwierdza redakcje partyjnych organów prasowych większych organizacji terenowych, organizuje instytucje o znaczeniu społecznym i kieruje nimi, dysponuje siłami i środkami partii, zarządza centralną kasą.

Komitet Centralny nadaje kierunek pracy centralnych organizacji radzieckich i społecznych poprzez grupy partyjne w tych organizacjach.

37 W celu wzmocnienia kierownictwa i pracy politycznej Komitet Centralny partii ma prawo tworzyć wydziały polityczne i wyznaczać organizatorów partyjnych KC na poszczególnych odcinkach budownictwa socjalistycznego, nabierających szczególnie ważnego znaczenia dla gospodarki narodowej i całego kraju, jak również — w miarę wykonywania przez wydziały polityczne ich zadań — znosić je lub przekształcać w zwyczajne organa partyjne zbudowane według zasady produkcyjno - terytorialnej.

Wydziały polityczne działają na zasadzie specjalnych instrukcji zatwierdzonych przez Komitet Centralny.

38 Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego regularnie informuje organizacje partyjne o swej pracy.

39 Centralna Komisja Rewizyjna rewiduje: a) szybkość i właściwy tryb załatwiania spraw w centralnych organach partii oraz sprawność aparatu sekretariatu KC; b) kasę i instytucje Komitetu Centralnego partii.

V. Obwodowe, krajowe i republikańskie organizacje partii

40 Najwyższą władzą obwodowej, krajowej i republikańskiej organizacji partyjnej jest obwodowa, krajowa konferencja partyjna lub zjazd Komunistycznej Partii Republiki Związkowej, a w okresie między nimi — komitet obwodowy, krajowy, KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej. W działalności swej kierują się one uchwałami Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego i jej organów kierowniczych.

41 Zwyczajną konferencję obwodową, krajową lub zjazd Komunistycznej Partii Republiki Związkowej zwołuje komitet obwodowy, krajowy, KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej raz na półtora roku, a nadzwyczajną — na mocy uchwały komitetu obwodowego, komitetu krajowego, KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej albo na żądanie 1/3 ogólnej liczby członków organizacji objętych przez obwodową, krajową, republikańską organizację partyjną.

(Ciąg dalszy na str. 4)

Wbrew uchwałom VII Plenum

VII Plenum KC PZPR na czołowym miejscu postawiło sprawę wykorzystania wszystkich maszyn i urządzeń, jako jeden z podstawowych warunków pełnej realizacji wielkich zadań Planu 6-letniego. Jest też rzeczą niedopuszczalną, aby jakiekolwiek maszyny, nadające się do produkcji, stały bezczynnie. Niestety, w praktyce ciągle jeszcze napotykamy na przykłady, stanowiące jaskrawy dowód niedostatecznej troski o park maszynowy, o jego konserwację i planowe remonty. Co gorsze, zdarzają się również karygodne wypadki, że na skutek bezdusznych, biurokratycznych zarządzeń wyrwane zostają niepotrzebnie z produkcji czynne maszyny.

* * *

W grudniu 1951 r. Centralny Zarząd Przemysłu Bawełnianego otrzymał z Ministerstwa Przemysłu Lekkiego pismo, polecające przekazanie przemysłowi jedwabniczo - galanteryjnemu, a konkretnie Zakładom im. Wróblewskiego, jednej maszyny, drukarki sześciokolorowej.

Decyzja ta wywołała w dziale wykończalń CZPB wyraźne zdziwienie i konsternację. W konsekwencji prowadziła ona przecież do zdemontowania maszyny, będącej w ruchu. Tymczasem wszystkim było wiadomo, że Centralny Zarząd Przemysłu Jedwabniczo - Galanteryjnego posiada w Łodzi, na terenie Fabryki Firanek i Koronek im. Hanki Sawickiej, dwie podobne, a od lat nie wykorzystane maszyny, (czterokolorową i sześciokolorową) i obie chce przekazać CZPB. Po co więc ta cała skomplikowana procedura? Zamiast owej co najmniej dziwnej zamiany, powodującej unieruchomienie, i to na dłuższy okres czasu, znajdującej się „na chodzie" maszyny, zamiast wydatków na demontaż, zrywanie i przebudowę fundamentów, przemysł jedwabniczy powinien był zainstalować i uruchomić w ZPJ im. Wróblewskiego jedną ze znajdujących się już w jego posiadaniu, a leżących bezużytecznie drukarek.

Rozumowanie było niewątpliwie słuszne. Do MPL wysłane zostało odpowiednie wyjaśnienie.

Nie trafiło ono jednak do przekonania zasiedziałym w Departamencie Produkcji biurokratom. W styczniu br. do CZPB przyszło polecenie, aby do 31 marca drukarka została bezwzględnie przekazana Centralnemu Zarządowi Przemysłu Jedwabniczo - Galanteryjnego.

Ale CZPB w dalszym ciągu nie rezygnuje i stara się o anulowanie niesłusznej decyzji. W tym celu zwołana zostaje komisja, złożona z przedstawicieli CZPJG, CZPB, Przedsiębiorstwa Remontu Maszyn Włókienniczych i kilku ekspertów, która dokonuje dokładnych oględzin maszyn, leżących bezużytecznie w Zakładach im. Sawickiej. Zostaje stwierdzone, że nadają się one w pełni do użytku. Nie brak też żadnych części. Wszystkie są bardzo dobrze zakonserwowane, dzięki pokryciu ich grubą powłoką smaru. Maszyny te należą do najlepszych tego typu. Pracowali na nich kiedyś w charakterze drukarzy, wchodzący obecnie w skład komisji — jeden z najlepszych specjalistów w zawodzie drukarskim, doradca techniczny „Cetebe" — Stanisław Więckowski, i kierownik drukarni ZPB im. Stalina — Antoni Fabiańczyk.

Zdemontowane, leżące bezużytecznie w Fabryce Firanek i Koronek im. Sawickiej drukarki...

Powodowany obywatelską troską ob. Więckowski zadeklarował gotowość udzielenia wskazówek przy montażu tych maszyn, a kierownik remontu wykończalni w ZPB im. Stalina, ob. Chorąży, wraz ze swoją brygadą — ze względu na to, iż przemysł jedwabniczy nie posiadał odpowiednio wykwalifikowanych fachowców — zobowiązał się poza godzinami pracy zainstalować wspomnianą maszynę.

Wszystko na próżno. CZPJG trwa dalej w swoim uporze, nie zmienia również decyzji Departament Produkcji MPL.

W drugiej połowie marca br. specjalna ekipa z ZPJ im. Wróblewskiego przystępuje do demontażu pracującej w ZPB im. Luksemburg sześciokolorowej drukarki, a w kilkanaście dni później w tychże Zakładach im. Luksemburg — rozpoczęte zostają prace, związane z ustawieniem maszyny, która dotąd bezczynnie leżała w Fabryce Firanek i Koronek im. Sawickiej. Prace te ukończono 7 bm.

* * *

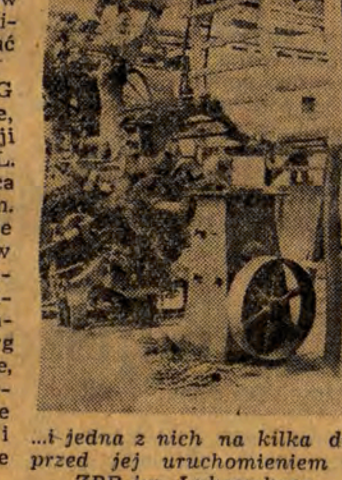
Zróbmy teraz krótki bilans. Wyrwana z produkcji maszyna mogła w okresie koniecznym na zmontowanie na jej miejsce drugiej maszyny (ponad 110 roboczo-dni) wyprodukować przeszło 900 tys. metrów tkanin. Koszty robocizny i materiałów, zużytych w czasie montażu, wynoszą w przybliżeniu ponad 80 tys. zł. Ale to jeszcze nie wszystko. Nie wolno przecież zapominać i o tym, że jakość tkanin, produkowanych w drukarni ZPB im. Luksemburg w okresie demontażu, zrywania i zakładania fundamentów, na skutek zakurzenia sali uległa znacznemu obniżeniu.

Oto niepełna zresztą lista strat, spowodowanych bezdusznym, typowo biurokratycznym postępowaniem CZPJG i Departamentu Produkcji MPL.

Na VII Plenum KC Partii towarzysz Bolesław Bierut mówił: „Chorobliwymi objawami biurokratyzmu dotkniętych jest niemało ogniw naszego aparatu państwowego i aparatu naszych organizacji masowych..." Czy potrzeba na to bardziej jaskrawego przykładu, aniżeli tu podany?

Od 1945 r. na terenie Fabryki Firanek i Koronek im. Sawickiej leżą bezużytecznie cenne maszyny, przedstawiające wartość wielu milionów złotych. Nikt jednak nie myśli o ich uruchomieniu. CZPJG idąc po linii najmniejszego oporu, zamiast przede wszystkim wykorzystać posiadany park maszynowy, przyczynia się do obniżenia produkcji pokrewnego przemysłu, a oportunistyczne stanowisko Centralnego Zarządu Przemysłu Jedwabniczo - Galanteryjnego, godzące wyraźnie w uchwały i wskazania VII Plenum KC PZPR, wbrew wnioskom ekspertów, znajduje pełne poparcie w MPL.

Podobne wypadki nie mogą mieć miejsca w gospodarce socjalistycznej, nie mogą mieć miejsca w trzecim roku Planu 6-letniego, w okresie szczególnie wzmożonej walki o pełne wykorzystanie wszystkich maszyn i urządzeń oraz o jak największą obniżkę kosztów własnych. Ministerstwo Przemysłu Lekkiego oraz kierownictwo CZPJG muszą się do tych faktów odpowiednio ustosunkować.

...i jedna z nich na kilka dni przed jej uruchomieniem w ZPB im. Luksemburg.

J. KRYGIER

Wzmóc walkę o wykonanie zadań produkcyjnych we włókiennictwie

Zygmunt Krzywański

przewodniczący Zarządu Głównego Związku Zawodowego Włókniarzy

Uchwały VII Plenum Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej i X Plenum Centralnej Rady Związków Zawodowych postawiły przed naszym Związkiem nowe, odpowiedzialne zadania.

Towarzysz Bilnowski na Krajowej Naradzie Gospodarczej podkreślił, że przemysł włókienniczy jest naszym największym przemysłem zarówno pod względem ilości zatrudnionych jak i wartości produkcji. Produkcja tego przemysłu ma wielki wpływ na rozmiary socjalistycznej akumulacji oraz decyduje w poważnym stopniu o zaspokojeniu potrzeb bytowych mas pracujących. Przemysłowi włókienniczemu przypada również ważne zadanie w dziedzinie wzmocnienia więzi ekonomicznej między miastem i wsią.

Wzmacniając tę więź, musimy dostarczać wsi dostateczną ilość tekstyliów i to dobrej jakości, gdyż tylko taki towar przekonuje chłopa o wyższości socjalistycznych metod gospodarowania.

Czy przemysł włókienniczy wykonuje ciążące na nim obowiązki, czy realizuje swoje plany ilościowe i jakościowe, czy daje zaplanowaną akumulację?

Trzeba stwierdzić, że w ciągu dwu lat Planu Sześcioletniego wykonaliśmy nasze zadania z nadwyżką, że produkcja tkanin wełnianych wzrosła o 20,4 proc., a bawełnianych — o 16 proc. Natomiast w pierwszym półroczu br. nie zrealizowaliśmy naszych planów — tylko dwie branże przemysłu włókienniczego wykonały postawione przed nimi zadania — poważne zaległości wykazują branże: bawełniana, wełniana i jedwabniczo - galanteryjna. Sytuacja ta pogorszyła się jeszcze w lipcu, gdy w branży bawełnianej przędzalnie cienkoprzędne wykonały plan w 90,2 proc., średnioprzędne — w 87,4 proc., odpadkowe — w 97,1 proc., tkalnie — w 88,8 proc., a branża wełniana zrealizowała swe zadania zaledwie w 87,1 proc. Podobnie wiele do życzenia pozostawia jakość naszej produkcji: w branży bawełnianej ilość tkanin I gatunku stanowi 83 proc., w wełnianej — 91,6 proc., w jedwabniczo - galanteryjnej — 70,7 proc., w dziewiarskiej — 92 proc.

Jakie są główne przyczyny niewykonywania planu ilościowego i jakościowego przez nasz przemysł?

Niektóre oddziały naszego Związku, rady zakładowe jak i administracje, starają się tłumaczyć ten niedopuszczalny stan „obiektywnymi" przyczynami, jak brak ludzi do pracy, rzekomo zły surowiec itp. Przykład zakładów, nie posiadających dostatecznego zatrudnienia, a mimo to wykonujących plany (jak np. Bogatyńskie Zakłady Przemysłu Bawełnianego, ZPP im. Szenwalda i in.) uczy, że nie w braku ludzi tkwi przyczyna niewykonywania planów. Jeśli chodzi o jakość surowca — to faktem jest, że nasz przemysł zużywa procentowo o wiele więcej niż inne kraje bawełny I, II i III klasy, a o wiele mniej bawełny klasy IV i V. W niewielu również krajach przeznacza się do produkcji tkanin wełnianych w takim jak u nas dużym stosunku — wełnę czesankową.

Istotna przyczyna trudności

Istotną przyczyną trudności, z jakimi borykamy się w produkcji, jest brak troski ze strony rad zakładowych i kierownictw zakładów o podnoszenie kwalifikacji zawodowych robotników. Mijają już prawie dwa lata, odkąd w przemyśle włókienniczym zostało wprowadzone szkolenie metodą inż. Kowalewa, a w wielu zakładach do dziś nie docenia się znaczenia tej przodującej metody. W przędzalniach przemysłu bawełnianego, które stanowią „wąskie gardło" w produkcji, brak jest troski o szkolenie zawodowe. Bardzo źle przedstawia się pod tym względem sytuacja w przemyśle dziewiarskim i jedwabniczo - galanteryjnym. W wielu zakładach nie powołano jeszcze komisji metodycznych, których zadaniem jest analizowanie metod pracy przodujących robotników. Niewątpliwie za ten stan rzeczy ponosi winę Zarząd Główny naszego Związku, oddziały oraz centralne zarządy.

Na niewykonanie planów produkcyjnych, poza niską wydajnością na maszynogodzinę, wpływa w poważnym stopniu niepełne wykorzystanie możliwości produkcyjnych maszyn. Występuje w naszym przemyśle wiele godzin postojowych, spowodowanych złą organizacją pracy, słabą troską o park maszynowy i niedostateczną dyscypliną. W przędzalniach średnioprzędnych np. notujemy 10,32 proc. godzin postojowych — a w ZPB im. 1 Maja — 15,98 proc. W Zakładach im. Marchlewskiego przyczyną postojów był fakt, że nie przygotowano parku maszynowego do produkcji nowego asortymentu. Poważne rezerwy produkcyjne kryją się w niewykorzystywaniu czasu dnia roboczego. Doświadczenia radzieckich przodownic Żandarowej i Agafonowej pomogły nam w wykryciu błędów organizacyjnych. Zadaniem naszych ogniw związkowych i kierownictw zakładów winno być wykrywanie i likwidowanie wszelkich wypadków postojów oraz usuwanie ich przyczyn.

Więcej troski o współzawodnictwo

Nasze rady zakładowe jak i administracje nie doceniają jak należy sprawy rozwijania nowych metod pracy. W niektórych zakładach trójki tkackie i przędzalnicze, pozbawione należytej opieki, rozpadły się — tak jest np. w ZPB im. Szymańskiego. Winę za ten stan ponosi także Zarząd Główny, który niedostatecznie czuwał nad upowszechnianiem nowych metod pracy. Podobnie poważne zaniedbania występują w dziedzinie współzawodnictwa pracy. Da[illegible] jak mówił na X Plenum CRZZ tow. Kłosiewicz — koncentrowanie wysiłków instancji związkowych na zagadnieniach o[illegible] równomiernego i systematycznego współzawodnictwa. Analizując rozwój współzawodnictwa w okresie II kwartału br., spostrzegamy, że nasze rady zakładowe i administracje nie przyswoiły sobie zasad kierowania współzawodnictwem. Przejawia się to w niedostatecznym objęciu ruchem współzawodnictwa robotników, zatrudnionych bezpośrednio w produkcji, w niedoprowadzeniu planów do stanowisk roboczych, w mechanicznym podejmowaniu zobowiązań, w braku kontroli ich wykonania. Brak jest np. kontroli wykonania zobowiązań, podejmowanych we współzawodnictwie o tytuł najlepszej prządki i zespołu. Podobnie i o zobowiązania złotowe oddziały Związku i rady zakładowe nie wykazały dostatecznej troski, o rozpowszechnienie ich i o kontrolę wykonania.

Do walki z absencją i fluktuacją

Szczególnie mocno trzeba podkreślić wielką odpowiedzialność, jaka ciąży na ogniwach naszego Związku w walce z absencją i fluktuacją, która w wielu zakładach stanowi jedną z zasadniczych przyczyn niewykonywania planów. Nasz aktyw związkowy — mężowie zaufania, grupy związkowe powinny prowadzić nieustannie szeroką pracę masowo-uświadamiającą w celu podniesienia dyscypliny załogi i przywiązania jej do zakładu pracy.

Osobno należałoby omówić odpowiedzialne zadania naszych organizacji w dziedzinie troski o sprawy bytowe mas pracujących. Zadania te są różnorodne. Wykonanie ich — a więc likwidacja szkodliwego zrównywania płac, troska o podnoszenie kwalifikacji zawodowych, o awansowanie przodujących robotników, a zwłaszcza kobiet, usuwanie ich codziennych kłopotów i bolączek — ma decydujące znaczenie dla podniesienia wydajności pracy, dla polepszenia wyników produkcji. Trzeba przyznać, że sprawa awansów kobiet była szczególnie zaniedbana przez nasz Związek. Przy ogromnej ilości kobiet, zatrudnionych w przemyśle bawełnianym, ilość kobiet — majstrów wynosi zaledwie 20. Trzeba nam śmielej wysuwać kobiety na stanowiska kierownicze, na których dotychczas zdały one w pełni egzamin.

Przed wszystkimi instancjami i organizacjami związkowymi stoi obecnie zadanie pełnego wprowadzenia w życie w przędzalniach bawełnianych i wełnianych nowego premiowo-progresywnego systemu płac. Celem tego systemu jest stworzenie bodźca do podnoszenia kwalifikacji zawodowych robotników, do wzrostu wydajności. Powinien on przyczynić się do podniesienia dyscypliny pracy, do stworzenia załogom przędzalni lepszych warunków bytowych. Trzeba jednak, aby nasze rady zakładowe i administracje stworzyły odpowiednie warunki pracy robotnikom — czuwały nad konserwacją maszyn, równomierną dostawą surowca, nad systematycznym szkoleniem zawodowym.

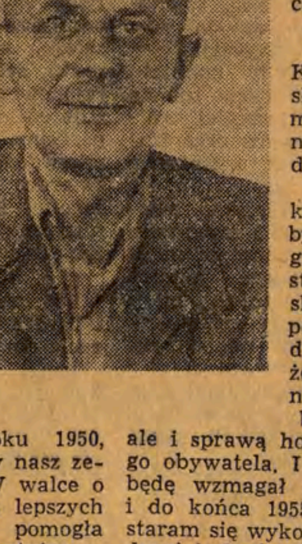
Takie są podstawowe zadania Związku Włókniarzy w świetle uchwały VII Plenum KC PZPR oraz X Plenum CRZZ. Zadania, do realizacji których trzeba nam przystąpić jak najszybciej.

Plan 6-letni — w 2½ roku

W lipcu bieżącego roku monter licznikowy Elektrowni Łódzkiej, Adam Pietrzak, który już 28 czerwca br. wykonał przypadające na niego zadania Planu Sześcioletniego — został odznaczony przez ministra Energetyki — dyplomem zasłużonego przodownika pracy.

Tow. Pietrzak jest długoletnim pracownikiem Elektrowni Łódzkiej, cenionym zarówno przez kierownictwo, jak i współtowarzyszy, wysoko wykwalifikowanym fachowcem.

— Szczęśliwy jestem, że dożyłem czasów, w których nikomu już nie grozi widmo nędzy i bezrobocia. Władza ludowa zagwarantowała nam prawo do pracy i wypoczynku. A czyż może być dla człowieka coś bardziej radosnego niż właśnie dobrze, solidnie wykonywana praca, która stanowi źródło szczęścia i dobrobytu całego społeczeństwa? Dobrze też zdaję sobie sprawę z tego, że pracuję dla Polski Ludowej, że moim zadaniem jest poprzez wzrost wydajności pracy podnosić dobrobyt kraju, a celem mej pracy jest socjalizm, to znaczy pokój i dobrobyt wszystkich ludzi.

We współzawodnictwie o przedterminowe wykonanie zadań Planu Sześcioletniego biorę udział od roku 1950, podobnie jak i cały nasz zespół monterski. W walce o uzyskanie coraz to lepszych wyników wiele pomogła nam organizacja partyjna.

Wiem, że o wysokiej wydajności decyduje przede wszystkim właściwe zorganizowanie pracy. Dlatego też starałem się zawsze jak najbardziej racjonalnie wykorzystać każdą godzinę. Do pracy przychodzę nieco wcześniej, aby bez zbędnego pośpiechu przygotować materiał i rozplanować zajęcia. Pracując w ten sposób i osiągając przeciętnie 250 procent wykonania normy, w ciągu dwóch lat zrealizowałem zadania pięciu lat Sześciolatki. Złożyłem wówczas zobowiązanie wykonania mych zadań w Planie 6-letnim do 22 lipca, a dokonałem tego na kilka tygodni wcześniej, bo już 28 czerwca. Zostałem odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi i dyplomem zasłużonego przodownika.

Nasza Wielka Karta zdobyczy i osiągnięć, Konstytucja Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, mówi, że praca jest nie tylko obowiązkiem, ale i sprawą honoru każdego obywatela. I dlatego też będę wzmagał swe wysiłki i do końca 1955 roku postaram się wykonać zadania drugiej Sześciolatki, ażeby w ten sposób dowieść, jak bliski i drogi jest mi cel, do którego pod przewodnictwem klasy robotniczej dąży cały nasz naród — socjalizm.

ADAM PIETRZAK

ŻYCIE PARTII

W kampanii wyborczej wykorzystamy dotychczasowe doświadczenia

Dobrze zorganizowana praca masowo - polityczna stanowi źródło sukcesów politycznych i gospodarczych. Przeprowadzane dotychczas na terenie naszego powiatu akcje wykazały, że wszędzie, gdzie dobrze przygotowano propagandę poglądową, gdzie zorganizowano agitację indywidualną i masową, tam widoczne były pomyślne rezultaty tych akcji.

Wiele doświadczenia w tej dziedzinie nabyliśmy w okresie dyskusji nad projektem Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Wydział Propagandy naszego KP zorganizował wtedy 84 punkty dyskusyjne w gromadach i w zakładach pracy. Punkty te prowadziły szeroką pracę masowo- polityczną, wyjaśniały znaczenie i charakter naszej Konstytucji, mobilizowały chłopów i robotników do wypełniania swych obowiązków wobec państwa.

W sumie, w zebraniach dyskusyjnych na terenie naszego powiatu wzięło udział 16.684 osób, a głos w dyskusji zabierało 2835 osób.

Wyniki te mogłyby być jeszcze lepsze, gdyby KP czuwał nad prawidłową działalnością wszystkich punktów dyskusyjnych. KP nie zorganizował bowiem podczas trwania dyskusji narady kierowników punktów dyskusyjnych, aby upowszechnić dobre doświadczenia. Brak było także kontroli i pomocy dla pracowników punktów ze strony instruktorów Wydziału Propagandy KP.

Agitacja masowa i indywidualna — jak uczy doświadczenie — jest źródłem sukcesów w rozwoju spółdzielczości produkcyjnej. Dzięki propagowaniu przez agitatorów nowych, wyższych form gospodarki, dzięki przekonywaniu i uświadamianiu chłopów powstało w naszym powiecie 12 spółdzielń produkcyjnych i 19 komitetów założycielskich.

W walce o budowę nowej wsi nasz Wydział Propagandy posługuje się różnymi formami agitacji. Wydajemy biuletyny informacyjne, które w ilości 3000 egzemplarzy rozprowadziliśmy do gmin i gromad. Nad treścią tych biuletynów, wskazującą na osiągnięcia chłopów gospodarujących zespołowo, dyskutowano na zebraniach partyjnych, gminnych i gromadzkich. Wielu chłopów mało- i średniorolnych po owych zebraniach zgłosiło gotowość wstąpienia do spółdzielni. Są oni obecnie agitatorami gospodarki zespołowej w swych gromadach.

Do podnoszenia świadomości chłopów w niemałym stopniu przyczyniają się radiowęzły, znajdujące się w Sulejowie, Bełchatowie, Wolborzu, Kamieńsku i Gorzkowicach. Przy radiowęzłach tych powstały zespoły programowe, mające za zadanie informować słuchaczy o wszystkim, co się dzieje w gminie, o tym jak chłopi wypełniają swe obowiązki wobec państwa, kto wyróżnił się, a kto pozostaje w tyle.

Poważną rolę w pracy propagandowej powinny odegrać świetlice gromadzkie i zakładowe. Na terenie naszego powiatu znajduje się 66 świetlic. Trzeba jednak przyznać, że w niedostatecznym stopniu wykorzystujemy, szczególnie gromadzkie świetlice, do masowej pracy politycznej.

Przed Wydziałem Propagandy naszego KP stoją obecnie poważne i odpowiedzialne zadania. Trwa akcja skupu zboża oraz wzmożona walka o rozwój spółdzielczości produkcyjnej, o uregulowanie zobowiązań wsi wobec państwa. Wkraczamy w okres kampanii wyborczej. Cały nasz aparat propagandy pracuje nad zmobilizowaniem chłopstwa do wypełnienia w 100 proc. obowiązku sprzedaży zboża państwu. Nasze radiowęzły podają codziennie komunikaty o wynikach skupu w poszczególnych gminach i gromadach.

Agitatorzy prowadzą wśród chłopów rozmowy na temat akcji skupu. Sołtys - agitator z gromady Kręźna w gminie Krzyżanów zmobilizował chłopów do manifestacyjnej odstawy zboża; z podobnym skutkiem przeprowadzili pracę agitacyjną aktywiści partyjni z gromady Szyszki.

Dzięki agitacji powiat nasz znajduje się na 2 miejscu w województwie pod względem sprzedaży zboża państwu. W ten sposób realizujemy podstawowe zadanie, jakie towarzysz Bierut postawił na VII Plenum KC przed instancjami i organizacjami partyjnymi odnośnie zacieśnienia spójni między miastem i wsią.

Cały nasz aparat propagandowy prowadzi obecnie przygotowania do wielkiej kampanii wyborczej. Zapoznaliśmy już naszych prelegentów z nową ordynacją wyborczą, z treścią polityczną kampanii wyborczej. W tych dniach rozpoczynamy szkolenie powiatowego, a następnie gminnego aktywu. Zdajemy sobie sprawę z doniosłości tej kampanii, dlatego wykorzystamy w niej wszystkie nasze dotychczasowe doświadczenia, aby uniknąć błędów dotąd popełnianych, zwłaszcza jeżeli chodzi o pracę punktów dyskusyjnych i świetlic.

Przed całą naszą organizacją powiatową, przed tysiącami bezpartyjnych aktywistów, którzy będą brali udział w tej akcji, stoi zadanie doprowadzenia do świadomości chłopów wielkich przemian, jakie dokonały się w naszym kraju w ciągu 8 lat władzy ludowej, a szczególnie zmian, jakie nastąpiły w życiu wsi polskiej. Kampania wyborcza, uświadamiając chłopom wielkie prawa i zdobycze, jakie uzyskali w Polsce Ludowej, powinna zmobilizować ich do pełnego wykonania obowiązków wobec ojczyzny, powinna przyczynić się do dalszego rozwoju spółdzielczości, do podniesienia produkcji rolnej itd. Kampania wyborcza powinna — takie zadanie stawia przed sobą nasz Komitet Powiatowy — przyczynić się do poważnego podniesienia świadomości pracującego chłopstwa w naszym powiecie, do pogłębienia uczuć patriotycznych, zacieśnienia spójni między miastem i wsią, do dalszej rozbudowy socjalistycznych form gospodarki rolnej.

LEOKADIA PIETRZAK
kierownik Wydz. Propagandy KP w Piotrkowie

Pierwsza w województwie

Córeczka sołtysów siedziała na progu domu, wybierała z koszyczka jeżyny. — Popróbujcie, tato — wołała radośnie do swego ojca, sołtysa gromady Dmosin-wieś, Tadeusza Dębskiego.

Na podwórze wszedł pośpiesznie sekretarz KG w Dmosinie, tow. Zdzisław Makros. Już w furtce zaczął opowiadać sołtysowi, że wraca właśnie z Brzezin, gdzie dowiedział się, iż gromady Lipka i Dąbrówka Mała postanowiły na 15 sierpnia wykonać roczny plan skupu zboża.

Sołtys zsunął czapkę, frasobliwie potarł palcami czoło i zwrócił się do sekretarza: — Trzeba konieczne coś zaradzić. Zajęliśmy pierwsze miejsce we współzawodnictwie o przedterminowe zakończenie żniw i podorywek, a teraz mielibyśmy dać się wyprzedzić?

Jadźka ciekawie przysłuchiwała się rozmowie, a kiedy ojciec rzekł do sekretarza, że trzeba o tych planach Lipki i Dąbrówki zawiadomić chłopów, zerwała się z progu: Tato! Ja polecę na wieś i zawiadomię!

— Chybaj, córko, w lewą stronę wsi, a ja na prawo! Jadźka zwerbowała po drodze jeszcze kilka koleżanek ze szkoły i kilkanaście par młodych nóg niestrudzenie śmigało tego dnia po wsi. Wkrótce wiedziano już we wszystkich chałupach „o Lipkach i Dąbrówce, co chcą ubiec Dmosin".

Zebrali się wszyscy w podwórzu sołtysa. Był gorący, parny wieczór. Od pobliskiej stodoły niósł się zapach słomy i spieczonego słonecznym żarem ziarna. Na ławkach, krzesłach, stołkach albo i wprost na kamieniu rozsiedli się chłopi dokoła. Sołtys raz jeszcze opowiedział im o tym, że „lipczaki" i „dąbrówczaki" chcą ich wyprzedzić.

— Już niewiele brakuje nam do uzyskania rocznego planu. Na pierwszym zebraniu daliśmy sobie słowo, że wykonamy plan do 15 sierpnia bieżącego roku — mówił sołtys. — No, i wykonamy! — rzucił ktoś. — Ale co zrobić, żebyśmy byli pierwsi? — zapytał sołtys.

W ciszy, która zapadła po tych słowach, zabrzmiał nagle jakiś młody głos. — Wykonamy plan do 14 sierpnia! Powstał gwar. Wszyscy zgodzili się, że jasne, że trzeba do 14 sierpnia wykonać roczny plan skupu zboża.

Sekretarz Komitetu Gminnego, tow. Makros, podkreślił, że teraz, wobec zbliżających się wyborów, to zobowiązanie jest wyrazem miłości chłopów Dmosina do ludowej ojczyzny. Następnie omówił ordynację wyborczą, jasno uzmysławiając chłopom jej na wskroś demokratyczne przepisy. Ordynacja umożliwia im wybór do Sejmu ludzi najbardziej tego godnych. Chłopi zdawali sobie z tego sprawę. W wypowiedziach swych stwierdzili, że nowowybrany Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej umocni i rozszerzy prawa oraz zdobycze ludu pracującego, zagwarantowane w Konstytucji.

Omawianie ordynacji nasunęło wspomnienia dawnych lat terroru i bezprawia. Pamiętają dobrze ten czas chłopi z Dmosina. Przesunęły się przed ich oczyma obrazy ludzi, prowadzonych przez „granatowych" do urny wyborczej. Niewielu było w Dmosinie takich chłopów, którzy chcieli głosować na kandydata, wysuniętego w ich okręgu w 1935

Wincenty Sadzak młynkuje zboże.

roku — kułaka Piotrowskiego z Koźla, który posiadał 40 ha ziemi, młyn, zatrudniał parobków. Nie ich interesy reprezentować miał on w sejmie sanacyjnej Polski.

Z niejednej piersi wyrwało się westchnienie ulgi, że czasy te już bezpowrotnie minęły.

Na zakończenie zebrania uchwalono, że gromadzki roczny plan skupu zboża zostanie wykonany do dnia 14 sierpnia br.

* * *

Wczesnym rankiem następnego dnia rozległ się turkot 2 młocarń z zagród Tomaszewskiego i Okrasy. U Stefana Łapacza mały motor zasnuł dymem stodołę. Łapaczowa razem z wdową Heleną Wlazło zsypywały szuflą wymłócone ziarno do młynka, by oczyścić je z plew. Zakurzona i spocona oderwała się na chwilę od pracy, by wysłać dwie córeczki do przedszkola, gdzie wesoło i pożytecznie spędzą cały dzień.

— Nie tak mnie chowano — mówiła Łapaczowa. — Matka zostawiała nas samych w chałupie. Ledwo od ziemi się odrosło, trzeba było dźwigać młodsze rodzeństwo. Nierzadkie były wypadki, że rodzice po powrocie z pola zastawali tylko zgliszcza domu i zwęglone ciałka dzieci. A ile nieuleczalnych kalectw nabawiły się dzieci, pozostawione bez opieki!

Dziś Konstytucja Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej gwarantuje kobietom i dzieciom pełnię praw i opiekę. Widomym tego dowodem jest przedszkole w Dmosinie. Dzięki niemu Łapaczowa może pójść do pracy. Dzieci jej, jak i wielu matek z Dmosina oraz innych wsi polskich, znajdują się pod troskliwą opieką. Matki mogą pracować spokojnie.

Helena Wlazło ma 2,5 morgi ziemi, jest wdową. Nie wymłóciła jeszcze swego zboża, lecz dzielnie pomaga Łapaczowej, gdyż Łapaczowie przyrzekli jej pożyczyć żyta, by i ona mogła wraz z całą gromadą wykonać swój obowiązek. Przed obiadem u Łapaczów skończono młockę i młynkowanie. Po południu Łapacz i Helena Wlazło odwieźli zboże do punktu skupu, wykonując w 100 proc. roczny plan.

Od Tomaszewskiego zboże pożyczyli Adamczewski, Witkowski, Kotecki, od Okrasy — Kapusta. Sołtys Dębski pożyczył zboże od Millera. A Wincenty Sadzak, który już w lipcu wykonał swój plan, pomagał sąsiadowi ładować na wóz worki ze zbożem.

12, 13 i 14 sierpnia były dniami wytężonej pracy w Dmosinie. A 14 sierpnia o godzinie 15 z Gminnej Rady Narodowej w Dmosinie przekazywano telefonicznie meldunek: „Gromada Dmosin — wieś, w dniu dzisiejszym wykonała roczny plan skupu zboża w 112 proc.".

Nadchodzi sobotni wieczór. Przed remizą strażacką zbierają się ludzie. Czytają plakat, ogłaszający tytuł filmu: „Upadek Berlina".

— To dzięki zwycięstwu Armii Radzieckiej — mówi Grzegorczyk — mamy dziś wolną Polskę, matkę pracującego chłopa i robotnika.

Małą wioskę Dmosin zasnuwa wieczorny zmrok, a w strażackiej remizie chłopi wspólnie z bohaterem filmu, Aloszą, przeżywają jego zmagania, dzielą jego wolę zwycięstwa i radują się razem z nim.

Radują się swymi własnymi osiągnięciami. We współzawodnictwie o pierwsze miejsce w wykonaniu rocznego planu skupu zboża w województwie łódzkim odnieśli zwycięstwo.

J. BORÓWKO

Projekt KC WKP (b)

Statut Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego

(Dalszy ciąg ze str. 2)

Normy przedstawicielstwa na konferencję obwodową, krajową lub zjazd Komunistycznej Partii Republiki Związkowej ustala komitet obwodowy, komitet krajowy, KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej.

Konferencja obwodowa, krajowa, zjazd Komunistycznej Partii Republiki Związkowej wysłuchuje i zatwierdza referaty sprawozdawcze komitetu obwodowego, krajowego, KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej, komisji rewizyjnej i innych obwodowych, krajowych, republikańskich organizacji, omawia zagadnienia pracy partyjnej, radzieckiej, gospodarczej, związkowej w obwodzie, kraju lub republice i wybiera komitet obwodowy, komitet krajowy, KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej, komisję rewizyjną i delegatów na zjazd Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego.

42 Obwodowe, krajowe komitety, KC Komunistycznych Partii Republik Związkowych wybierają odpowiednie organa wykonawcze w składzie nie przekraczającym 11 osób, wśród nich trzech sekretarzy, których zatwierdza KC partii. Sekretarzy obowiązuje co najmniej pięcioletni staż partyjny.

W komitetach obwodowych i krajowych partii, w KC Komunistycznych Partii Republik Związkowych stwarza się sekretariaty do rozpatrywania zagadnień bieżących i sprawdzania wykonania. O powziętych uchwałach sekretariat referuje odpowiedniej egzekutywie komitetu obwodowego, komitetu krajowego, KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej.

43 Komitet obwodowy, komitet krajowy, KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej organizuje różne instytucje partii w granicach obwodu, kraju, republiki, kieruje ich działalnością, zapewnia nieugięte wykonanie dyrektyw partii, rozwijanie krytyki i samokrytyki i wychowanie komunistów w duchu nieubłaganego stosunku do braków, kieruje marksistowsko-leninowskim szkoleniem członków i kandydatów partii, organizuje prace w zakresie komunistycznego wychowania mas pracujących, mianuje redakcje obwodowego, krajowego, republikańskiego organu prasowego, pracującego pod jego kontrolą, nadaje kierunek działalności obwodowych, krajowych, republikańskich organizacji radzieckich i społecznych za pośrednictwem istniejących w tych organizacjach grup partyjnych, organizuje i prowadzi własne instytucje o znaczeniu ogólnym dla obwodu, kraju, republiki, dysponuje w granicach swej organizacji siłami i środkami partii, zarządza obwodową, krajową, republikańską kasą partyjną, systematycznie informuje Komitet Centralny partii i składa w ustalonych terminach Komitetowi Centralnemu sprawozdanie ze swej działalności.

44 Plenum komitetu obwodowego, komitetu krajowego, KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej zwołuje się co najmniej raz na dwa miesiące.

45 Organizacje partyjne republik autonomicznych oraz narodowościowych i innych obwodów wchodzących w skład krajów i republik związkowych pracują pod kierownictwem komitetów krajowych, KC Komunistycznych Partii Republik Związkowych i w swym życiu wewnętrznym kierują się postanowieniami zawartymi w rozdziale V Statutu partii, dotyczącymi organizacji obwodowych, krajowych i republikańskich.

VI. Okręgowe organizacje partii

46 W obwodach, krajach i republikach, w których istnieją okręgi, tworzy się w tych ostatnich okręgowe organizacje partyjne.

Najwyższą władzą okręgowej organizacji partyjnej jest okręgowa konferencja partyjna, zwoływana przez komitet okręgowy co najmniej raz na półtora roku, konferencja nadzwyczajna zwoływana na mocy uchwały komitetu okręgowego albo na żądanie jednej trzeciej ogólnej liczby członków organizacji objętych przez organizację okręgową.

Konferencja okręgowa wysłuchuje i zatwierdza sprawozdania komitetu okręgowego, komisji rewizyjnej i innych okręgowych organizacji partyjnych, wybiera komitet okręgowy partii, komisję rewizyjną i delegatów na konferencję obwodową, krajową lub zjazd Komunistycznej Partii Republiki Związkowej.

47 Komitet okręgowy wybiera egzekutywę w składzie nie przekraczającym 9 osób, w tym trzech sekretarzy komitetu okręgowego. Sekretarzy obowiązuje trzyletni staż partyjny. Sekretarzy komitetu okręgowego zatwierdza komitet obwodowy, krajowy, KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej.

Plenum komitetu okręgowego zwołuje się co najmniej raz na półtora miesiąca.

48 Komitet okręgowy organizuje różne instytucje partii w granicach okręgu i kieruje ich działalnością, zapewnia nieugięte wykonanie dyrektyw partii, rozwijanie krytyki i samokrytyki i wychowanie komunistów w duchu nieubłaganego stosunku do braków, kieruje marksistowsko-leninowskim szkoleniem członków i kandydatów partii, organizuje prace w zakresie komunistycznego wychowania mas pracujących, mianuje redakcje okręgowego organu partyjnego, pracującego pod jego kierownictwem i kontrolą, nadaje kierunek działalności okręgowych organizacji radzieckich i społecznych za pośrednictwem istniejących w nich grup partyjnych, organizuje własne instytucje na szczeblu okręgu, dysponuje w granicach okręgu siłami i środkami partii, zarządza okręgową kasą partyjną.

VII. Miejskie i rejonowe (wiejskie i miejskie) organizacje partii

49 Miejską, rejonową konferencję partyjną zwołuje komitet miejski, rejonowy co najmniej raz na rok, konferencję nadzwyczajną — na mocy uchwały komitetu miejskiego, rejonowego lub na żądanie jednej trzeciej ogólnej liczby członków organizacji objętych przez organizację miejską, rejonową.

Konferencja miejska, rejonowa wysłuchuje i zatwierdza sprawozdania komitetu miejskiego, rejonowego, komisji rewizyjnej i innych miejskich, rejonowych organizacji, wybiera komitet miejski, rejonowy, komisję rewizyjną i delegatów na konferencję krajową, obwodową lub na zjazd Komunistycznej Partii Republiki Związkowej.

50 Komitet miejski, rejonowy wybiera egzekutywę w składzie 7 — 9 osób oraz trzech sekretarzy miejskiego, rejonowego komitetu partii, sekretarzy miejskiego, rejonowego komitetu obowiązuje co najmniej trzyletni staż partyjny. Sekretarzy komitetu miejskiego i rejonowego zatwierdza komitet obwodowy, komitet krajowy, KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej.

51 Komitet miejski, rejonowy organizuje i zatwierdza podstawowe organizacje partyjne w przedsiębiorstwach, sowchozach, MTS, kołchozach i instytucjach, kieruje ich działalnością i prowadzi ewidencję komunistów, zapewnia wykonanie dyrektyw partii, rozwijanie krytyki i samokrytyki i wychowanie komunistów w duchu nieubłaganego stosunku do braków, organizuje marksistowsko - leninowskie szkolenie członków i kandydatów partii, prowadzi prace w zakresie komunistycznego wychowania mas pracujących, mianuje redakcje miejskiego, rejonowego organu partyjnego, pracującego pod jego kierownictwem i kontrolą, nadaje kierunek działalności miejskich, rejonowych organizacji radzieckich i społecznych za pośrednictwem istniejących w nich grup partyjnych, dysponuje w granicach miasta i rejonu siłami i środkami partii, zarządza miejską, rejonową kasą partyjną. Komitet miejski, rejonowy składa komitetowi obwodowemu, krajowemu, KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej sprawozdanie ze swej działalności w terminach i w formie ustalonej przez Komitet Centralny partii.

52 Plenum komitetu miejskiego, rejonowego zwołuje się co najmniej raz na miesiąc.

53 W wielkich miastach, za zgodą KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, tworzy się organizacje dzielnicowe, podporządkowane komitetowi miejskiemu.

VIII. Podstawowe organizacje partii

54 Podstawą partii są podstawowe organizacje partyjne. Podstawowe organizacje partyjne tworzy się w fabrykach, zakładach przemysłowych, sowchozach, MTS i innych przedsiębiorstwach gospodarczych, w kołchozach, w jednostkach Armii Radzieckiej i Marynarki Wojennej, we wsiach, w instytucjach, uczelniach itp., w których jest co najmniej 3 członków partii.

W przedsiębiorstwach, w kołchozach, w instytucjach itp., w których jest mniej niż 3 członków partii, tworzy się grupy kandydatów lub grupy partyjno - komsomolskie, na których czele stoi organizator partyjny, wyznaczany przez komitet rejonowy, komitet miejski partii lub wydział polityczny.

Podstawowe organizacje partyjne są zatwierdzane przez komitety rejonowe, miejskie albo przez odpowiednie wydziały polityczne.

55 W przedsiębiorstwach, instytucjach, kołchozach itp., gdzie jest ponad 100 członków i kandydatów partii w łonie ogólnej podstawowej organizacji partyjnej obejmującej całe przedsiębiorstwo, instytucję itp., mogą być organizowane — w każdym poszczególnym wypadku za zgodą komitetu rejonowego, komitetu miejskiego lub odpowiedniego wydziału politycznego — organizacje partyjne w oddziałach, na odcinkach produkcyjnych, w wydziałach itp.

W łonie organizacji oddziałowych, odcinkowych itp., jak również w łonie podstawowych organizacji partyjnych, liczących mniej niż 100 członków i kandydatów, mogą być tworzone grupy partyjne według brygad, agregatów przedsiębiorstwa.

56 W wielkich przedsiębiorstwach i instytucjach liczących ponad 300 członków i kandydatów partii — mogą powstać — w każdym poszczególnym wypadku za zgodą Komitetu Centralnego partii — komitety partyjne, przy czym oddziałowe organizacje partyjne tych przedsiębiorstw i instytucji otrzymują prawa podstawowej organizacji partyjnej.

57 Podstawowa organizacja partyjna utrzymuje więź między masami robotników, chłopów i inteligencji a kierowniczymi organami partii. Zadaniem jej jest:

a) praca agitacyjna i organizacyjna wśród mas o realizację partyjnych haseł i uchwał przy zapewnieniu kierownictwa prasą zakładową (gazetki wielonakładowe, gazetki ścienne itp.);

b) wciąganie do partii nowych członków i ich wychowanie polityczne;

c) organizacja szkolenia politycznego członków i kandydatów partii i kontrola nad opanowaniem przez nich minimum wiadomości w dziedzinie marksizmu-leninizmu;

d) współdziałanie z komitetem rejonowym, komitetem miejskim lub wydziałem politycznym w całej jego praktycznej działalności;

e) mobilizowanie mas w w przedsiębiorstwach, w sowchozach, kołchozach itp. do wykonywania planu produkcyjnego, umacnianie dyscypliny pracy i rozwijanie współzawodnictwa socjalistycznego;

f) walka z niezaradnością i z brakiem gospodarności w prowadzeniu pracy przedsiębiorstw, sowchozów, kołchozów oraz codzienna troska o poprawę warunków kulturalno - bytowych robotników, urzędników i kołchoźników;

g) rozwijanie krytyki i samokrytyki i wychowanie komunistów w duchu bezkompromisowego stosunku do braków;

h) czynny udział w gospodarczym i politycznym życiu kraju.

58 W celu zwiększenia roli podstawowych organizacji partyjnych w przedsiębiorstwach produkcyjnych i handlowych, w tym w sowchozach, kołchozach i MTS oraz ich odpowiedzialności za stan pracy przedsiębiorstw — organizacjom tym przyznaje się prawo kontrolowania działalności administracji przedsiębiorstwa.

Organizacje partyjne w ministerstwach, które wskutek specyficznych warunków pracy instytucji radzieckich nie mogą korzystać z funkcji kontroli, obowiązane są sygnalizować o niedociągnięciach w pracy instytucji, stwierdzać niedociągnięcia w pracy ministerstwa i jego poszczególnych pracowników i kierować swoje materiały i uwagi do KC oraz do kierowników ministerstwa.

Sekretarzy podstawowych organizacji partyjnych w ministerstwach zatwierdza Komitet Centralny partii.

Wszyscy komuniści — pracownicy centralnego aparatu ministerstwa wchodzą w skład jednej wspólnej dla całego ministerstwa organizacji partyjnej.

59 Do prowadzenia pracy bieżącej podstawowa organizacja partyjna wybiera na okres jednego roku egzekutywę w składzie nie przekraczającym 11 osób.

Egzekutywy podstawowych organizacji partyjnych tworzy się w organizacjach partyjnych liczących co najmniej 15 członków partii.

W organizacjach partyjnych liczących mniej niż 15 członków partii egzekutywy nie tworzy się, lecz wybiera się sekretarza podstawowej organizacji partyjnej.

W celu szybkiego kształtowania i wychowywania członków partii w duchu kolektywnego kierownictwa przyznaje się oddziałowym organizacjom partyjnym liczącym nie mniej niż 15, ale nie więcej niż 100 członków partii, prawo wybierania egzekutywy oddziałowej organizacji partyjnej w składzie od 3 do 5 osób, a organizacjom liczącym ponad 100 członków partii — od 5 do 7 osób.

W podstawowych organizacjach partyjnych obejmujących nie więcej niż 100 członków partii pracę partyjną prowadzą z reguły pracownicy partyjni, którzy nie są wolni od pracy w produkcji.

Sekretarzy podstawowych i oddziałowych organizacji partyjnych obowiązuje co najmniej roczny staż partyjny.

IX. Partia a Komsomoł

60 WLKSM prowadzi swą pracę pod kierownictwem Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego. KC WLKSM, będąc kierowniczym organem Komsomołu, podlega KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego. Działalności terenowych organizacji WLKSM nadają kierunek oraz kontrolują ją odnośne republikańskie, krajowe, obwodowe, miejskie i rejonowe organizacje partyjne.

61 Członkowie WLKSM, którzy są członkami lub kandydatami partii, z chwilą wstąpienia do partii opuszczają szeregi Komsomołu, jeśli nie zajmują kierowniczych stanowisk w organizacjach komsomolskich.

62 WLKSM jest aktywnym pomocnikiem partii w całym budownictwie państwowym i gospodarczym. Organizacje komsomolskie powinny być w praktyce aktywnymi realizatorami dyrektyw partyjnych we wszystkich dziedzinach budownictwa socjalistycznego, zwłaszcza zaś tam, gdzie nie ma podstawowych organizacji partyjnych.

63 Organizacje komsomolskie mają prawo szerokiej inicjatywy w omawianiu i wysuwaniu przed właściwymi organizacjami partyjnymi wszystkich zagadnień dotyczących pracy przedsiębiorstwa, kołchozu, sowchozu, instytucji, zagadnień związanych z zadaniami usuwania braków w ich działalności oraz udzielania im niezbędnej pomocy w ulepszaniu pracy, w organizowaniu socjalistycznego współzawodnictwa, w przeprowadzaniu masowych kampanii itd.

X. Organizacje partyjne w Armii Radzieckiej, Marynarce Wojennej i transporcie

64 Kierownictwo pracą partyjną w Armii Radzieckiej i Marynarce Wojennej sprawują główne zarządy polityczne Armii Radzieckiej i Marynarki Wojennej ZSRR, a w transporcie — zarządy polityczne Ministerstw Komunikacji ZSRR, Floty Morskiej ZSRR i Floty Rzecznej ZSRR, działające na prawach wydziałów KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego.

Organizacje partyjne w Armii Radzieckiej, Marynarce Wojennej i w transporcie pracują na zasadzie specjalnych instrukcji, zatwierdzanych przez Komitet Centralny.

65 Szefów wydziałów politycznych okręgów, flot i armii oraz szefów kolejowych wydziałów politycznych obowiązuje pięcioletni staż partyjny, szefów wydziałów politycznych dywizji i brygad — trzyletni staż partyjny.

66 Organa polityczne obowiązane są utrzymywać ścisłą łączność z terenowymi komitetami partyjnymi w drodze stałego udziału kierowników organów politycznych w działalności terenowych komitetów partyjnych, jak również w drodze systematycznego stawiania na porządku dziennym posiedzeń komitetów partyjnych przez szefów organów politycznych sprawozdań z pracy politycznej w jednostkach wojskowych i z pracy wydziałów politycznych w transporcie.

XI. Grupy partyjne w organizacjach pozapartyjnych

67 Na wszystkich zjazdach, naradach i w obieralnych organach radzieckich, związkowych, spółdzielczych i innych organizacji masowych, w których jest co najmniej trzech członków partii, organizuje się grupy partyjne, których zadaniem jest wszechstronne umacnianie wpływów partii i realizowanie jej polityki wśród bezpartyjnych, umacnianie dyscypliny partyjnej i państwowej, walka z biurokratyzmem, kontrola wykonania dyrektyw partyjnych i radzieckich. Do prowadzenia prac bieżących grupa wybiera sekretarza.

68 Grupy partyjne są podporządkowane odnośnym organizacjom partyjnym (KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej, komitet krajowy, obwodowy, okręgowy, miejski, rejonowy).

Grupy obowiązane są we wszystkich sprawach ściśle i niewzruszenie kierować się uchwałami kierowniczych organów partyjnych.

XII. Fundusze partii

69 Fundusze partii i jej organizacji składają się ze składek członkowskich, dochodów z instytucji partii i innych wpływów.

70 Miesięczne składki członkowskie dla członków partii i kandydatów ustala się w następującej wysokości (w procentach od zarobku):

zarabiający miesięcznie:	do 500 r.	płacą	1/2 proc.
zarabiający ponad	500 r lecz nie więcej niż 1.000 r.	płacą	1 procent
	od 1.001 r. do 1.500 r.	„	1 1/2 „
	od 1.501 r. do 2.000 r.	„	2 „
	ponad 2.000 r.	„	3 „

71 *Składki wpisowe* pobiera się przy wstąpieniu w poczet kandydatów w wysokości 2 proc. od otrzymywanego zarobku miesięcznego.

Z Wyścigu Dookoła Polski

III etap wygrywa znów Wrzesiński

Tegoroczny Wyścig Dookoła Polski prześladuje deszcz. Deszcz utrudniał walkę kolarzom na II etapie i towarzyszył im również na III.

Z Gdańska na znak startera wyruszyło wczoraj 75 kolarzy, którzy wskutek trudnych warunków atmosferycznych rozciągnęli się wkrótce na dość znacznej przestrzeni. Pokryte chmurami niebo nie zapowiadało pogody, smętne więc miny mieli nie tylko zawodnicy, ale i cała obsługa techniczna wyścigu. Po kilkunastu kilometrach poczęli już pozostawać w tyle pierwsi maruderzy. Pierwszy lotny finisz (32 km od startu) wygrywa Bąk z „Kolejarza". Hadasik ma perypetie z rowerem. Po dłuższej naprawie musi go oddać na wóz techniczny i dosiąść innego. Ale to już odbija się na jeździe. Ambitny ten zawodnik jedzie jednak dalej. Drugi lotny finisz, na jakieś 100 km przed Bydgoszczą, wygrywa łodzianin Ulik. Pogoda poprawia się. Deszcz przestaje padać. Wiatr rozpędza chmury. Wyglądające coraz częściej spoza chmur słońce dodaje większego animuszu kolarzom. Tempo wyścigu wzrasta teraz do 40 km na godzinę. W czołówce słabną wyraźnie Bąk i Królak. Obaj wkrótce pozostają za nią.

Od Bydgoszczy dzieli kolarzy już tylko 50 km. W czołówce jedzie 19 zawodników, a wśród nich łodzianie: Liszkiewicz, Ulik i Gabrych, ale ten ostatni wkrótce odpada do II grupy. Przed Bydgoszczą tempo wyścigu spadło do 36 km na godzinę. Widać było, że czołówka postanowiła rozegrać walkę na finiszu.

W Bydgoszczy kolarzy wita co najmniej 50 tysięcy widzów ustawionych wzdłuż ulic. Na stadion przy grzmocie oklasków pierwszy wpada zwycięzca I etapu, doskonale jadący Wrzesiński, a za nim Drążkowski i Czyż. Ci dwaj ostatni przewracają się jednak przy wjeździe na stadion i zostają minięci przez Klabińskiego, Ulika, Liszkiewicza i Chwiendacza.

III etap zakończył się znów zwycięstwem Wrzesińskiego. Nie zdołał on jednak odzyskać utraconej koszulki leadera wyścigu.

Wyniki trzeciego etapu Wyścigu Dookola Polski na trasie Gdańsk — Bydgoszcz długości 198 km:

1. Wrzesiński („Kolejarz") — 5:39,27.
2. Klabiński („Gwardia") — 5:39,32.
3. Ulik („Gwardia") — 5:39,33.
4. Liszkiewicz („Gwardia") — 5:39,35.
5. Chwiendacz („Górnik") — 5:39,35.

Po 3 etapach indywidualnie prowadzi nadal Drążkowski (CWKS II) przed Wrzesińskim („Kolejarz"), Liszkiewiczem („Gwardia") i Czyżem („Kolejarz").

Dziś piłkarze „Włókniarza" wyjeżdżają do Krakowa

Dziś w godzinach wieczornych ligowa drużyna „Włókniarza" wyjeżdża do Krakowa.

W dniu 24 bm.łodzianie rozegrają mecz piłkarski o mistrzostwo pierwszej ligi z „Gwardią".

Drużyna „Włókniarza" wystąpi w następującym składzie: Szczurzyński, Włodarczyk, Stusio, Walczak, Urban, Wapiennik, Kozłowski, Doryń, Pawlikowski, Koźmiński oraz Zygmuncik.

Polscy szachiści rewelacją Olimpiady

W dalszym ciągu trwającej w Helsinkach Olimpiady Szachowej drużyna polska odniosła jeszcze jedno zwycięstwo. Szachiści polscy zwyciężyli tym razem Holandię 2,5:1,5. Tarnowski wygrał z van Schelpiegiem, Pytlakowski przegrał z Donnerem, Plater zremisował z Cortleverem, a Grynfeld wygrał z Barendregtem.

Po tym zwycięstwie nad silną drużyną Holandii i niedzielnym remisie z kandydatem na wicemistrza świata — USA. Polacy stali się rewelacją Olimpiady.

DZIEŃ ŁODZI

Kronika partyjna

DZIELNICA ŚRÓDMIEŚCIE: dziś, o godz. 18, w lokalu Dzielnicy, Al. Kościuszki 4, odbędzie się zebranie podstawowej terenowej organizacji partyjnej.

DZIELNICA WIDZEW: dziś, o godz. 16, w świetlicy Zakładów im. H. Sawickiej, przy ul. Niciarnianej 1-3 odbędzie się narada dzielnicowa agitatorów, w której winni wziąć udział sekretarze podst. org. part. i oddz. org. part., prelegenci, wykładowcy, korespondenci „Głosu Robotniczego" oraz aktywiści ZMP i rad kobiecych.

ZAPISY DO TECHNIKUM CHEMICZNEGO W ŁODZI

Sekretariat Technikum Chemicznego w Łodzi, ul. Tamki 12, przyjmuje codziennie od godz. 9 do 16 zapisy młodzieży do klasy I. Egzaminy wstępne rozpoczną się 29 bm., o godz. 9 rano. Nauka w Technikum trwa 4 lata. Absolwenci otrzymują dyplom technika - technologa, który uprawnia do przyjęcia na wyższe uczelnie. Przy szkole istnieje internat dla chłopców i dziewcząt.

KOMENDA MIEJSKA SP PRZYJMUJE ZAPISY DO SZKÓŁ

Komenda Miejska SP, ul. Marii Curie-Skłodowskiej 30, przyjmuje zapisy mężczyzn do szkół: szklarsko - ceramicznej, kamieniarskiej, metalowej, ceramiki budowlanej, szkół papierniczych i drzewnych oraz dziewcząt w wieku 15 — 19 lat do szkół: bawełnianych, włókien łykowych, jedwabniczo - galanteryjnych i metalowych.

CZASOWE SKRÓCENIE TRASY „TRÓJKI"

Prezydium Rady Narodowej m. Łodzi podaje do wiadomości, że z powodu przeprowadzania robót ziemnych wodno-kanalizacyjnych na ul. Przybyszewskiego, trasa linii „3" zostaje skrócona. Pociągi tej linii aż do odwołania dochodzić będą tylko do ul. Tatrzańskiej.

ZEBRANIE LEKARZY

Wydział Zdrowia zawiadamia wszystkich lekarzy z terenu m. Łodzi, że jutro, 22 bm., o godz. 18.30, w sali konferencyjnej Wydziału Zdrowia, przy ul. Parkowej 8, III piętro — odbędzie się zebranie lekarzy. Tematem narady będą zagadnienia epidemiologiczne.

DYŻURY APTEK

Dzisiejszej nocy dyżurują następujące apteki: Piotrkowska 165, Narutowicza 6, Rzgowska 147, Więckowskiego 21, Karolewska 48, Przybyszewskiego 41, Limanowskiego 80.

Dyżur położniczo - ginekologiczny: dziś dyżuruje przez całą dobę szpital im. dr. H. Wolf, ul. Łagiewnicka 34.

Liczne imprezy odbędą się w Łodzi na zakończenie „Tygodnia Lotnictwa"

Na zakończenie „Tygodnia Lotnictwa" Liga Lotnicza organizuje wiele ciekawych imprez.

W sobotę, 23 bieżącego miesiąca, o godzinie 16, w Parku Ludowym zorganizowane zostaną dla młodzieży bezpłatne skoki z wieży spadochronowej. Tegoż dnia, o godzinie 18, na Placu 9 Maja odbędzie się spotkanie młodzieży z wojskiem oraz pilotami Aeroklubu Łódzkiego LL.

W niedzielę, 24 sierpnia, o godzinie 15, odbędzie się w Parku Ludowym na Zdrowiu Wielki Festyn Lotniczy. W imprezie tej przewidziane są występy zespołów wojsk lotniczych i artystów scen łódzkich. Tutaj też będziemy mogli podziwiać pokaz wzlotu balonów oraz wiele innych ciekawych niespodzianek.

GŁ.

Redaguje kolegium Redaktor naczelny przyjmuje codziennie w godz. 12—14, sekretarz odpowiedzialny w godz 10—12 Telefony: centrala telefoniczna 283-00 (łączy ze wszystkimi działami), redaktor nacz. 216-14, sekretarz odpow 219-05, dział partyjny 216-19, dział korespondentów, listów czytelników i interwencji 219-42, dział miejski i sportowy 260-42, dział ekonomiczny 218-11 Redakcja nocna 156-81. Dział ogłoszeń — Łódź. Piotrkowska 96, tel. 111-50 i 114-75. Wydawca: RSW „Prasa". Adres Redakcji: Łódź, Piotrkowska 96 II piętro. Druk. RSW „Prasa". Żwirki 17 tel. 206-42. Pap.: druk. mat. 60 gr. Prenumeratę miesięczną wynoszącą zł 3 — przyjmują urzędy i agencje pocztowe oraz listonosze wiejscy i miejscy. Prenumeratę w kolportażu zakładowym miesięcznie zł 1,80, przyjmuje PPK „Ruch". D-3-11400